

பதற்காக இல்லாமல், உண்மையைச் சொல்லு. நீ அவனைக் காதலித்தாயா?" என்று வினவினான் அவன்.

பெயர் சொல்ல முடியாமல், 'இல்லைதான்' என்று தயக்கத்தோடு ஒப்புக் கொண்டான் சக்தி. "ஆனால் ஒன்று, அத்தானை மணந்திருந்தால் மகிழ்ச்சியாக இருந்திருப்பேன் என்பது மட்டும் நிச்சயம்!" என்று விடாமல் சொல்லி அவன் மூகம் களறிக்கூறப்பதைத் திருப்தியுடன் கண்டான்.

"உங்கள் உடைமையை ஆபத்து எனும்போதே இப்படிப் பதட்டம் வருகிறதே, அன்று என் உடைமையை அழித்தபோது எனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்?" என்று குத்தினான்.

மாள அவமானம் பாராமல், அவன் மீண்டும் மீண்டும் அவளிடம் மன்றாடினான்.

சக்தியின் ஒரே பதில், "அன்று என்னுடைய கதறலுக்குச் செவி சாய்த்தீர்களா?" என்றதுதான்.

"அதுதான் சொன்னேனே! வேறு வழி காணாமல் செய்த தவறு என்று, அதை மன்னித்துவிடு!" என்ற கெஞ்சினான் அவன்.

"உங்களுக்கு அடிப்படையே தகராறு போலிருக்கிறது!" என்றான் சக்தி, அலட்சியமாகத் தலையை நியிர்த்தி. "நியாயம், அநியாயம் தெரியாமல் செய்துவிடும் பிழைக்குத்தான் தவறு என்று பெயர். அநியாயம் செய்யும்போது அதற்குத் தண்டனை தருவது கூடத் தப்புகாது. ஆனால், குற்றம் என்று தெரிந்தே செய்துவிட்டு மன்னிப்பு என்ற தனக்கான வார்த்தையில் மறைந்து கொள்ள நினைத்தால் அது முடியாத காரியம்," என்று பழைய சக்தியாக நின்று பேசினான்.

"அறத்திற்கு மட்டும்தான் அன்பு சார்பு என்பது இல்லை, சக்தி. மறத்திற்கும் அதுவேதான் துணை என்று படித்தது இல்லை."

லையா? நான் செய்தது தவறு... குற்றம்தான். ஆனாலும் பிறகு என் அன்பில் அது மறைந்து விடும் என்று நினைத்தேன். அதிக மாள அன்பினால் நடந்த மறம் என்று மன்னித்துவிடு சக்தி."

இன்னமும் அவன் தன் பிழையை உணரவில்லை, உணர்ந்து வருந்தவில்லை என்று சக்திக்குத் தோன்றியது. இப்போதைக்கு அவனுடைய மனைவியின் உயிருக்கு வந்திருக்கும் ஆபத்து நீங்க வேண்டும் என்பதுதான் அவன் எண்ணம். இதற்காக மன்னிப்புக் கேட்பது மட்டும் அல்ல, சொன்னால் காலைக் கூடப் பிடிப்பான்.

தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு, "கொலை செய்துவிட்டுச் சுவத்திடம் மன்னிப்புக் கேட்பதால் என்ன பயன்?" என்றான்.

"கொலைகாரனுக்கும் மன்னிப்பு உண்டு, சக்தி."

ஜன்னல் வழியே வாளை வெறித்துப் பார்த்து, "நீங்கள் உயிரை அழித்திருந்தால் ஏதோ காரணம் என்று சமாதானப்பட்டிருப்பேன். ஆனால், நீங்கள் அழித்தது உயிரினும் மேலான ஒன்று, உயிரைக் கொடுத்தேனும் காக்க வேண்டிய ஒன்று என்று நான் கட்டிக்காத்து வந்த ஒன்றை, அதை அலமதித்துக் கொன்றுவிட்டு மன்னித்துவிடு, மறத்துவிடு என்றால் நான் என்ன யிருகமா, எண்ணமற்றுப் போக!" என்றான் வெறுப்பாக.

"இவ்வளவு பேசுகிறவன் இத்தனை நாள் சாவுக்காக முயற்சி செய்யாததுகூட ஆச்சரியம்தான்!" என்று குத்துப்பட்ட வலி தாளாமல் திரும்பினான் அவன்.

"சாவில் பயம் கொண்டு உயிரோடு இருந்தேன் என்று நினைத்தீர்களா?" என்றான் சக்தி ஏனெனினும். "சின்ன வயதில் இருந்து என் அம்மா மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தது என் அப்பா வோடு வாழ்ந்த அந்த இரண்டே ஆண்டுகள்தான். அவர்கள் மனதை மேலும் நோக்கிக்க வேண்டாம் என்றுதான்..."

அவன் துரும்பையும் பற்றுகிறவன் ஆகி, அவன் அருகில் வந்து, "அதே காரணம் இன்னமும் இருக்கிறது சக்தி. உன் தாயா ருக்காகத் தற்கொலை செய்வது இல்லை என்றாயே..." என்றான் அவசரமாக.

அவன் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. "நானாகத் தற்கொலை செய்வதில்லை என்றேனே தவிர, தானாக வரும் விடுதலையைக்கூடத் தவிர்ப்பதற்கு நான் என்ன முட்டாளா?"

மிருகமா? முட்டாளா?

அவனை மட்டும் தட்டும் வேகத்தில் வேண்டும் என்றேதான் கடுமையான வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்திப் பேசினாள் சக்தி.

ஆனால், அவன் பொருட்படுத்தாமல், "அவர்கள் கதி என்ன ஆகும் என்று யோசித்துப் பார்க்கத்தான் வேண்டும். அவர்கள் வாய் விட்டுப் பற்றுக்கோடே நீதானே!" என்றான்.

"இந்த ஆறு மாதங்கள் என்னைப் பிரிந்து வாழவில்லையா? பிறரும் இருப்பார்கள். அதோடு எப்படியும் கடைசியில் குழந்தையைக் காப்பாற்றிவிட முடியும். நான் மட்டும் தானே..."

"மேலே சொல்லாதே, சக்தி," என்று அவன் வாயைப் பொத்தினான்.

அவளை இறுக அணைத்து, "அப்போ வேண்டாம், வேண்டாம், வேண்டாம். சொல்லாதே!" என்று துடித்தான்.

"விடுங்கள்," என்று விலக முயன்றாள் சக்தி.

"விடமாட்டேன், உன்னைப் போகவிடமாட்டேன். பாக்டரிடமும், உன் அம்மாவிடமும் எல்லோரிடமும் சொல்லுவேன்.

வீட்டோடு நாளை வைப்பேன். கணம் தவறாமல் உன்னைக் கண்காணிப்பேன். வலி எடுத்த விளாடியே கண்டுபிடித்து..."

அவனை உதறிவிட்டு, "அப்படி ஏதும் செய்தீர்களானால், உடனே பிளக்கில் கையை வைத்து விடுவேன்!" என்று மிரட்டினாள் சக்தி. "இது உங்களுக்கும் எனக்கும் இடையே நடக்கும் போர். இதில் ஒருமுறை நீங்கள் வெற்றி பெற்றீர்கள். ஆனால் இப்போது வெற்றிபெறப் போவது நான்!" என்றாள் கர்வத்துடன்.

தோற்று ஓய்ந்தவன் போல சன்னலில் சாய்ந்தான். சித்தார்த்தன்.

"மனைவி என்ற பதவி கிடைக்கும்போது அவன் கையிலும் ஓர் ஆயுதத்தைக் கொடுத்த மாதிரி!" என்று ஒருதரம் தாயார் சொன்னது சக்திக்கு நினைவு வந்தது.

"வலுவான ஆயுதம்தான், இப்படி அயர்ந்துவிட்டானே!" என்று நினைத்தாள்.

மெல்ல விழிகளை உயர்த்தி, "பெரிய ஆயுதம் கிட்டிவிட்டதெனியத்தில் மேலே மேலே மாறிப் பேசுகிறாயா சக்தி?" என்று கசப்புடன் கேட்டான் அவன்.

"சகவாச தோஷம்!" பளிச்சென்று பதில் வந்தது அவளிடம் இருந்து.

"நான் எப்போது..." என்று ரோஷமாகத் தொடங்கியவன், குரலைத் தணித்து, "அது வேறு சக்தி, ஒரு குழந்தை பிறந்துவிட்டால் நீ மாறி விடுவாய் என்று நினைத்தேன். ஆனால் இப்படி ஆகும் என்று எண்ணவில்லையே!" என்று வருத்தி முகம் வாடினான்.

"ஓ...கோ! அதுதானா விஷயம்! பெரிய திட்டம்தான்!" என்றாள் அவள் பரிசுசமாக.

"குழந்தை ரமாவிடம் நீ நெகிழ்ந்ததைக் கண்டேன். நம் இருவரையும் இணைக்கும் பாலமாகக் குழந்தை உருவாகிவிட்டால் உன் வெறுப்புப் பல்வாம் மாறிவிடும் என்று நினைத்தேன். ஆனால்..." என்று சேதனைப்பட்டான்.

"ஆகக் குழந்தைக்காக மட்டும்தான், உங்களுக்கென்று ஒன்றுமே இல்லை. பாவம்!" என்று போலியாக அனுதாப்பப்பட்டாள் அவள்.

சட்டென முகம் கன்றிவிட, 'நானும் மனிதன்தானே சக்தி' என்றான் அவன் மெல்லிய குரலில்.

"பரவாயில்லை. உன்மைகூட வாயில் வருகிறது."

வார்த்தைகள் சாட்டையாய்ச் சுழன்று அடித்தன.

வேறு ஏதாவும் சொல்லத் தோன்றாமல், "சக்தி! புரியாமல் பேசுகிறாயேயம்மா, நீ விளையாடுவது உன் வாழ்வோடு!" என்று தொடங்கினான்.

சக்தி குறுக்கிட்டு, "மற்றவர்களே அதை வைத்து விளையாடுவது எனக்கு அலுத்துவிட்டது. அதனால் இனி நானே விளையாடப் போகிறேன்!" என்றான் கர்வப் புன்னகையோடு.

உடுகள் இறுக ஒருதரம் கண்களை மூடித் திறந்தான் சித்தார்த்தன். "கடைசியாக உன் முடிவுதான் என்ன?" என்று கெஞ்சல், தவிப்பு எல்லாவற்றையும் விடுத்துக் கேட்டான்.

"பல மாதங்களுக்குப் பிறகு எனக்கு மீண்டும் கடவுள் நம்பிக்கை வந்திருக்கிறது. ஏதோ ஒரு வழியில் என் துன்பங்களை முடிக்கிறாரே!" என்றான் அவள் விட்டேற்றியாக.

"அப்படியானால் சாவிலேயே உறுதியாக இருக்கிறாய்," என்றான் பார்வையை அவள் முகத்திலேயே பதித்து.

ப: "ஆமாம்!" என்று அழுத்தம் திருத்தமாக வந்தது பதில்.

அவன் தன் ஆறடி உயரத்துக்குமாக நிமிர்ந்தான். "ஆனால் ஒன்றை அறிந்து கொள். நான் அவ்வளவு எளிதாக உன்னைச் சாக விட்டுவிடமாட்டேன்" என்றான் ஒரு தீரத்துடன்.

அவள் இகழ்ச்சியும் அவட்சியமுமாகத் தோளைக் குலுக்கி விட்டுத் திரும்பினாள்.

அவளை நிறுத்தி, "சக்தி! இது உனக்கும் எனக்குமான போர் என்றாய். பாக்டரிடம்... உன் தாயாரிடம்... வேறு யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது என்று நியந்தனை விதித்தாய். சரி, ஒப்புக்கொள்கிறேன். வலி வரும் பொழுது நீயாகச் சொல்லமாட்டேன் என்றாய்! அதையும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் நானாகவே அதைக் கண்டு கொண்டு உன்னை உன்னிடமிருந்து கூடக் காப்பாற்றுவேன் பார்!" என்று சவால் விட்டான் அவன்.

"வேளை கடக்குமுன் முடியாது!"

"முடிந்து விட்டால்?"

"நல்லாழ்த்துக்கள்!" என்று கேலியாக உதட்டைப் பிதுக்கினான் சக்தி.

ஆனால் அப்போது பின்னை வலி என்றால் அது எப்பேர்ப்பட்ட பெருவலி என்று அவளும் அறிந்திருக்கவில்லை.

மனிதன் போடும் திட்டங்களுக்கெல்லாம் மேலாக உயரத்தில் இருந்து கொண்டு ஒருவன் போடுகிற திட்டம் மட்டும்தான் நடைபெறும் என்பதை அவனும் அறிந்திருக்கவில்லை.

14

சக்திபோட்ட நிபந்தனைகளை மீறாதபடியே அவளைக் காக்கச் சிந்தார்த்தன் பல ஏற்பாடுகளைச் செய்தான்.

முதலாவதாக மாமியாரைத் தங்களோடு தங்குமாறு அழைத்து வந்தான்.

சந்தேகத்துடன் பார்த்த மனைவியிடம் தனிமையில், “உன் நிபந்தனையை மீறி, அவர்களிடம் உண்மையைச் சொல்ல நானும் முட்டாள் இல்லை, சக்தி, ஆனால் ஒரே மகளுடைய பேறுகால சமயத்தில் வாய்க்கு ருசியாகப் பொங்கிப் போட வென்று தாயார் உடன் இருப்பது வழக்கம்தானே. அதில் அவர்களுக்கு ஒர் ஆனந்தம் இருக்குமே, உன் பிடிவாதம் வென்றால் அது ஒன்றேனும் அவர்களுக்கு மிஞ்சட்டுமே! என்று கூறிய போது அவளால் மறுத்துப் பேச முடியவில்லை.

இரண்டாவதாக, டாக்டரிடம் சென்று வலி, வேதனை என்று பிரசவம் பற்றி அனைத்தையும் தெளிவாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டாள். குறைப் பிரசவம்கூட இதேபோல அவளைப் பாதிக்கக்கூடும் என்றபோது கலங்கிப் போனாள், ஆனால் அவள் கலங்கிப் பயன் என்ன?

மூன்றாவதாகத் தன் வெளி வேலைகளை - அலுவலகங்கள், தொழிற்சாலை, மில், மீட்டிங் என்று அந்த வேலைகளை வெகுவாகக் குறைத்துக் கொண்டாள். அவன் பார்த்தாக வேண்டிய பைல்கள் எல்லாம் வீட்டுக்கே வந்தன. முக்கிய விஷயங்களைப் பேச மாணவர்கள் வீட்டுக்கே வர நேர்ந்தது. பெரும்பாலும் டெலிபோனிலேயே வேலைகளை முடித்தான். எந்த வேலையிலும் அதிக நேரம் தொடர்ந்து ஈடுபடாமலே இடையிடையே அவளை நாடி வந்து கண்காணித்தான்.

கடைசியாக, மீண்டும் இரவை மனைவியின் அருகில் கழித்தான்.

திகைப்பும் வெறுப்புமாக விலகியவனிடம், “இது என்னுடைய பாதுகாப்பு நடவடிக்கை மட்டும்தான். இந்த நிலையிலும் உன்னிடம் வேறு உறவு நாட நானும் மிருகம் அல்ல. பேசாமல் படு,” என்றான்.

பிழை செய்து கட்டாய மணம் செய்த கணவனை வாட்டி வதைப்பதில் சக்தி முதலில் பெரும் திருப்தி கண்டாள்.

ஆனால் இத்தத் திருப்தி நிலைக்கவில்லை.

இயல்பாகக் குரூர குணம் இருந்திருந்தால் அது மற்றவர் வேதனையில் மகிழும் வலிமையைத் தந்திருக்குமோ எனனவோ?

இயல்பில் எல்லோரிடமும் பிரியம் காட்டும் சக்திக்கு அவனுடைய வருத்தத்தில் அதிக நாள் மகிழ முடியவில்லை.

ஆழ்ந்த தூக்கம் என்பதை அறவே விடுத்து ஒவ்வோர் அசைவுக்கும் அவன் தலை தூக்கிக் கவனமாக ஆராய்வதைக் கானும் போதெல்லாம் அவளுக்கு ஒரு மாதிரியாகிப் போயிற்று.

குளியலறை, கழிவறை போகும் போதுகூட அவன் வெளியே காவல் காப்பதைக் கண்டபோது கொஞ்சம் பரிதாபம் கூட உண்டாயிற்று.

இதுவே இப்படியானால், தொடரத்தில் உலவப் போவது போன்றவைகளைக் கேட்கவே வேண்டாம்.

ஒரு நாள் இரவில் திடீரென விழித்தாள் சக்தி.

விழித்ததுமே அவன் இல்லாததை உணர்ந்தாள்.

மொட்டை மாடியில் பின்னே கைகட்டிக் கொண்டு அவன் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடப்பது தெரிந்தது.

அரவமின்றி எழுந்து சென்று பார்த்தாள்.

அவ்வப்போது நின்று அவன் நிலைவெறித்தான்.
நீர் திரையிட்டாற் போல விழிகள் பளபளத்தன.
கல்லுக்குள் ஈரமா?

மனது இளகிவிட, "தூங்கவில்லை?" என்று மெல்ல வினவினாள் சக்தி.

திகைப்புற்றுத் திரும்பிய அவன் அவளைக் கண்டதும் வேகமாக வந்து அவன் கைகளைப் பற்றி, "சக்தி! உனக்கு என்ன வேண்டுமானாலும் கேள், தருகிறேன். இந்தச் சாவு ஜெபத்தை மட்டும் விட்டுவிடு சக்தி. உனக்கு என் சொத்து முழுமையுமே எழுதித் தந்து விடுகிறேன் ப்ளீஸ். சக்தி!" என்று கெஞ்சினான்.

சட்டென அவன் கைகளை உதறினாள் சக்தி. "இந்தப் பணக் காரத் திமிர் மட்டும் ஒருநாளும் போகாது இல்லையா? பணத்தைக் காட்டி எதையும் சாதித்து விடலாம் என்கிற திமிர். இப்போது சாவிடம் பேரம் செய்து பார்ப்பதுதானே?" என்று பரிகசித்தாள்.

"அய்யோ, பாவம் என்று பேச வந்தது என் முட்டாள்தனம்!" என்று திரும்பி நடந்தாள்.

பின்னோடு தொடர்ந்து, "அப்படி இல்லை, சக்தி. பணம் என்றில்லை. என் கை, கால் எந்த உறுப்பை வேண்டுமானாலும் தருகிறேன். எனக்கு அது தண்டனையாகிப் போகட்டும்!" என்று மீண்டும் கெஞ்சும் குரலிலேயே பேசினான் அவன்.

"கை! கால்! கேட்க மாட்டேன் என்கிற தைரியம்தானே. ஒரு வேளை கேட்டு விட்டால் எப்படித் தருவீர்களாம். முடியவில்லையே என்று கலபமாக இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் விட்டு விடலாம்," என்றாள் கேலியாக.

"ஏன் சக்தி முடியாது? துருப் பிடித்த ஆணியால் ருத்திக் கொண்டு 'செப்டிக்' ஆக விட்டு விட்டால் அந்தப் பருதியை

டாக்டர் அப்புறப்படுத்தித்தானே தீர வேண்டும்!" என்று அவன் அனாயாசமாகச் சொன்னபோது அவளுக்குத் திக்ென்றது.

வலுவும் வனப்புமான அவளது கரங்கள்!

உறுதியான நீண்ட கால்கள்!

"சீச்சீ!" என்றாள் உரக்க.

"உயிரைக் காக்க உறுப்பைக் கொடுப்பது பெரிது அல்ல சக்தி. இவற்றை இழந்தால்கூட என்னால் வாழ முடியும். ஆனால் உன்னை இழப்பதை நினைத்துப் பார்க்கக்கூட எனக்குத் துணி வில்லை சக்தி. உன்னை இழந்து என்னால் வாழவே முடியாது சக்தி. நான் செய்தது தப்புத்தான். அதற்காக எனக்கு எந்தத் தண்டனை வேண்டுமானாலும் கொடு. நான் அதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால், நீ உனக்கு அல்லவா தண்டனை தருகிறாய்? என்னிப் பார், சக்தி!" என்று மன்றாடினான்.

"இல்லை, இது எனக்கு விடுதலை!" என்றாள் சக்தி அமைதியாக.

ஆனால் முகத்தில் ஒங்கி அறை விழுந்தாற்போல அவன் தள்ளாடவும் அவளுக்கு ஒரு மாதிரி ஆகிவிட்டது.

தானே வருந்துகிறவனை இன்னமும் புண்படுத்தினோமோ, என்று வருந்தினாள்.

சீறும் பாம்பை அடிக்கலாம். ஆனால் செத்த பாம்பை அடிப்பது பேடித்தனமாகப் பட்டது.

★ ★ ★

வழக்கம் போல ஓரிரு முறை சித்தார்த்தனுடைய பெரிய தாயாரின் வீட்டுக்குப் போய் வந்தனர்.

அங்கிருந்தும் வந்தார்கள்.

தொ.9

அச்சமயங்களில், ரமாக்ருட்டியை வெறித்துப் பார்த்து விட்டு, அவன் பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்வதைச் சக்தி கவனித்தான்.

ஒருதரம் காலகக் கட்டிய குழந்தையை விவக்கிவிட்டான்.

"குழந்தை மேல் தப்பென்ன?" என்றான் மெல்லிய குரலில்.

"சக" என்று வேதனையான கசப்புடன் தோளைக் குலுக்கினான் அவன்.

அப்படியே அதை விடாமல் தனிமையில், "குழந்தை தெய்வத்துக்குச் சமம், அதை வெறுக்காதீர்கள்," என்றான் சக்தி.

"குழந்தையை அனாதையாக்கிவிட்டு ஓடத் துடிப்பவன் வாயில் இருந்து உதிரும் முத்துக்களா?" என்று அதிசயம் காட்டினான் அவன்.

அவளது கேலிக் குரலில் வருத்தம் மறைந்திருப்பதை உணர்ந்த சக்தியால் சினம் கொள்ள முடியவில்லை.

"குழந்தையை அன்புடன் ஆதரிக்க நீங்கள் இருப்பீர்கள்!" என்றான் மெல்லிய குரலில்.

"அன்புடனா? ஆதரிப்பதா?" வெறுப்பான பார்வை ஒன்று அவளது வயிற்றை நாடிச்சென்று உயர்ந்தது. "என் உலகத்தையே தாக்க முயலும் ஒன்றிடம் அன்பு எப்படி வரும், சக்தி?" என்றான் கசப்புடன்.

சற்று திகைத்தாள் சக்தி. "உங்கள் உலகம் என்னோடு முடிந்துவிடாது. வேறு ஒருத்தியை மணந்து..."

பிறகு அவள் காற்றிடம்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

★ ★ ★

தும்பி, தங்கை என்று யாரும் இல்லாமல் வளர்ந்தாலேயே சக்திக்குச் சிறு குழந்தைகளிடம் மிகுந்த பிரியம் உண்டு.

ஆயினும் அன்றிருந்த ஆத்திரத்தில் தசைப் பிண்டமாக வயிற்றில் உருவாகி இருந்த குழந்தையை அழித்துவிட அவள் எண்ணியது உண்மையே.

இன்னும் முழுமை பெற்று எந்தவிதக் கவலையும் இல்லாமல் தாயின் வயிற்றில் பாதுகாப்புடன் 'குளுக் குளுக்' என்று அசையத் தொடங்கியிருந்த போதும், அதனிடம் அப்படி ஒன்றும் அன்பு பெருகி விடவில்லைதான், ஆயினும் அழிப்பது தவறாகத் தோன்றியது. அவ்வளவுதான்.

ஏதோ ஒரு குழந்தை... அது அவளில் இருந்து உருவானது என்பதால் மட்டுமல்ல - எப்படியானாலும் ஒரு குழந்தை தானே இழந்து தந்தையின் வெறுப்புக்கு ஆளாகி வாழ்வது என்றால், அது அவளுக்கு வேதனையைத் தந்தது.

பொறுப்புணர்ச்சியுடன் வளர்ந்த விதம் இன்று எப்படியோ போகட்டும் என்று பொறுப்பைத் தட்டிக் கழித்து ஓடவிடவில்லை.

மூளையைக் கசக்கிக் கொண்டு யோசித்தபோது, சுருணாவின் ஞாபகம் வந்தது.

ஆபிரம் திட்டங்களை மனதில் போட்டு முடித்தான்.

எண்ணிவிட்டால் தயங்குவது அவளது வழக்கம் இல்லையே.

அங்கே இங்கே செல்ல வேண்டும் என்று அவனிடம் கார்ட்டுடன் சக்தி.

அவளை ஒருதரம் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு, "நானும் வருகிறேன்," என்றான் சித்தார்த்தன்.

"அப்போது கூடாது..." என்று சொல்லிவிட்டு, அவர் சட்டென மூகம் வெளுக்க, "வலியில்லையே, சக்தி!" என்று பதறி எழுந்தான்.

கொஞ்சம் பாலமாயும், கொஞ்சம் சிரிப்பாயும் இருந்தது அவளுக்கு, "அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை," என்று சமாதானம் சொன்னாள்.

மீண்டும் ஒரு தரம் அவளை ஆழப் பார்வையால் அளந்து விட்டு டிரைவரை அழைத்து அவளை அனுப்பிவைத்தான் அவன்.

சுருணாவிடம், "நான் இறந்தால், நீ குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்வாயா?" என்று பேச்செடுத்தாள் சக்தி.

"இதென்னடி உளறல்!" என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் அவள்.

"உளறல் இல்லை. சுருணா, கொஞ்சம் வெளிப்படையாகத் தான் பேசுவோமே, நீ முன்பு காதலித்தது அவளரத்தானே?" என்று நேரடியாகக் கேட்டாள் சக்தி.

"அவர் அப்போது உன் கணவர் அல்ல!" என்றாள், அவள் எங்கோ பார்த்தபடி உடனேயே திரும்பி, "அதில் அவரது பிசகு ஏதுமில்லை சக்தி. நீ எதையாவது கற்பனை செய்து கொண்டு அவருடைய மனதை நோக்கிக்காதே, அவர் மனதில் அன்றும் இன்றும் நீதான்!" என்றாள்.

"நானே இல்லாமல் போய்விட்டால்?"

சுருணாவின் விழிகள் அகன்றன. "இதென்ன உலக மகா உளறல் சிகரத்தனம்? புது வியாதியா?"

"சீ... அதெல்லாம் இல்லையடி, உண்மையாகத்தான் சொல்விறேன். என் உடம்பில் ஏதோ எலும்பு சரியில்லையாம். அதனால் பிரசவத்தில் நான் செத்துப் போவேனாம்."

"கத்தரிக்காய் வெட்டுகிற மாதிரி என்ன சாதாரணமாகச் சொல்லுகிறாய்! சித்தார்த்தனுக்குத் தெரியுமா? அவர் பெரிய டாக்டரைப் பார்த்து..."

"ஷ்... சுருணா, நான் சொல்வதை முதலில் கேட்டு முடியேன்," என்று அழுத்தத்துடன் தொடங்கினாள் சக்தி.

"முதலில் இதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியும்..."

"தெரியுமா? அப்போது சக்தி, உன் இழப்பை அவர் தாங்க மாட்டாரே. பாலமாய் இருக்கிறதே!" என்று பரிதவித்தாள் சுருணா.

"எல்லாம் தாங்குவார்!" என்று சக்தி அலட்சியமாகச் சொல்லவும் திகைத்தாள்.

"என்னடி நீ..."

"எல்லாம் சொல்கிறேன், நீ குறுக்கிடாமல் கேள், ஆனால், முதலில்..." என்று தொடங்கி யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது என்று அவளிடம் சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டு, விஷயங்களை ஓரளவு சொன்னாள்.

"முதலில் மறைக்க முடிந்தாலும், கடைசி சமயத்தில் எப்படியும் கண்டு கொள்ளுவார். ஆபரேஷனில் பிள்ளை சேதமின்றிப் பிறந்துவிடும். பின்னால், அது தாயன்பு தெரியாமல் நிற்கக் கூடாது இல்லையா? அதோடு என் மனமும் எனக்குத் தெரியும்."

"இப்படிப் பேசாதே சக்தி, பிறகு நானே உன் மரணத்தை வேண்டுகிறவள் ஆகி விடுவேனோ என்று பயமாகக்கூட இருக்கிறது!" என்று பயந்த குரலில் கூறினாள் சுருணா.

"வேண்டினால் எனக்கு நன்மையே செய்தவள் ஆவாய்!" என்றாள் சக்தி நிதானமாக.

"ஏன், சித்தார்த்தன்...?" என்று தோளைக் குலுக்கினாள் சக்தி.

"அவரைப் பிடிக்காமல்கூட ஒரு பெண்ணா? பைத்தியம் பார். நானே அவரிடம் எல்லாம் சொல்லுகிறேன். வேண்டும் என்றா வலியை மறக்கப் போகிறாய், பாவி! அவர்மனம் என்ன வேதனைப்பட்டிருக்கும்? அவரை இப்படித் துன்புறுத்தாதே சக்தி, உன் காவில் விழுகிறேன்."

"அப்புறமாக என் படத்திற்கு மாலை போட்டு அதன் முன்னால் விழு..." என்று சிரித்தாள் சக்தி.

"ராட்சசி! எப்படித்தான் இப்படியெல்லாம் இரக்கமற்றுப் பேசுகிறாயோ?" என்று வேதனைப்பட்டாள் கருணா.

"அதெல்லாம் விடுடி. இப்போது சொல். அவரை மணந்து குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்வாயா? என் அம்மாவையும் கூட, ம...?"

"தினைத்துப் பார்க்கக்கூட நடுக்கமாக இருக்கிறது சக்தி. அந்த மாதிரி ஆசையெல்லாம் வந்துவிடுமோ என்று... உன் முடிவை விழைபவன் ஆகிவிடுவேனோ என்று... வேண்டாம். இந்தப் பேச்சை இத்தோடு விட்டுவிடு சக்தி!" என்று முடிக்க முயன்றாள் கருணா.

பலவாறு வாதம்செய்து கருணாவின் அரைகுறையான இசைவைப் பெற்றாள் சக்தி.

"இது சித்தார்த்தனையும் பொறுத்த விஷயம் சக்தி. அதை மறந்து என்னிடம் மட்டும் பேசுகிறாயே," என்றாள் அவள்.

"அவரை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்," என்றாள் சக்தி தன் அம்பிக்கையோடு.

உற்சாகத்துடன் வீடு திரும்பியவள் நேராகக் கணவனிடம் சென்றாள்.

ஏதோ கடிதங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தவன் கையில் இருந்ததை வைத்துவிட்டு எழுந்து வந்தான்.

"வெளியே போய் வந்தது உடம்புக்கு ஒன்றும் அசதியாக இல்லையே!" என்று விசாரித்தான்.

"இல்லை... வந்து..." என்று தயங்கினாள் சக்தி.

"என்ன?"

"வந்து... எனக்காக ஒன்று செய்ய வேண்டும். செய் வீர்களா?" என்று நயமாகத் தொடங்கினாள் அவள்.

வழக்கம் போலப் பார்வையை அவள் முகத்திலேயே பதித்து, "நீ மட்டும் வலி எடுத்தவுடனேயே சொல்வாயானால் எதுவானாலும் செய்கிறேன்!" என்று கேலியாகச் சிரித்தான் சித்தார்த்தன்.

உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு திரும்பினாள் சக்தி.

உடனே முகம் வாட, "என் ஏற்பாடுகளுக்கு எல்லாம் அவசியம் இராது சக்தி. ஒருவேளை... ஒருவேளை உன் பிடிவாதம்!" என்றான் தாழ்ந்த குரலில்.

முதலில் திக்கென்ற போதும் சமாளித்துக் கொண்டு, "இது எல்லோரும் சொல்வதுதான்!" என்றாள் சக்தி விட்டேற்றியாக.

"நான் எண்ணாததைச் சொல்வதில்லை!" என்று அமைதியாகக் கேவகூறிவிட்டு மேஜைக்குத் திரும்பிச் சென்றாள் அவன்.

15

சாலின் சாத்தியக்கூறு தெரிந்தபின் முன் போலப் பூஜை செய்யத் தொடங்கினாள் சக்தி. பூஜை என்றால் பெரிதாக ஆசார அனுஷ்டானங்களோடு செய்வது இல்லை.

குளித்த பின் சவாமி படங்களுக்குப் பூப் போட்டு வணங்குவாள், அவ்வளவுதான்.

அதிலும் கேட்டதைக் கொடுக்கும் குமரன் அவள் என்று முன்பே சித்தார்த்தன் சொல்லியிருந்தானே.

பூக்கூடையுடன் அன்று அவள் பூஜையறைக்குள் சென்ற போது அங்கே அவன் நின்றிருந்தான்.

இருகை கூப்பி, கண்மூடி, உதடுகளின் இதய பூர்வமான ஏதோ வேண்டுகளோடு... அவன் நின்றிருந்த கோலம் அவளுள் பரிதாபத்தை எழுப்பியது.

திரும்பிப் போய்விட எண்ணியபோது, அவன் அசைவை உணர்ந்து திரும்பி அவளைப் பார்த்தான்.

அவன் பார்வையில், அவள் கையில் இருந்த பூக்கூடை படவும் வருத்தமாகச் சிரித்து, "பாவம், கடவுள்!" என்றான்.

அவன் வேண்டியது, அவளுக்குப் புரிந்தது.

திடுமென ஓர் அவசரத்துடன் அவள் அருகே வந்து, "இன்று மட்டும் எதுவும் வேண்டிக் கொள்ளாதே சக்தி, ப்ளீஸ்..." என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

கூடைப் பூவைக் குனிந்து பார்த்தபடி சற்று நேரம் பேசாமல் நின்றாள் சக்தி. பிறகு மெதுவாக, "உங்களோடு இணைந்து சிரித்து மகிழக்கூடிய மனைவியாக ஒரு நாளும் என்னால் வாழ முடியாது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் இதுவே மேல் அல்லவா?" என்றாள்.

"நிச்சயமாக இல்லை, சக்தி. கடும் வார்த்தைகளால் குத்திக் கிழிந்தாலும் சரிதான். அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லவேண்டும் நீ இருக்க வேண்டும். கடும் முகமானாலும் நான் பார்க்க உன் முகம் இருக்க வேண்டும், சக்தி! ப்ளீஸ்."

சக்தி பதில் சொல்லாமல் நின்றாள்.

அவளது கை முஷ்டிகள் இறுகின.

"பாவி! உனக்குத்தான் இரக்கமே கிடையாதே!" என்றான் கசந்த குரலில்.

பதில் சொல்ல வாயெடுத்தவளை ஒரு கையை உயர்த்தி அடக்கினாள்.

"அன்று நீ இரங்கினாயா பாவி என்று கேட்கப் போகிறாய். அப்படித்தானே! அன்று பாவியாக இருந்த எனக்கு இரக்கம் இல்லாமல்தான் இருந்தது. அதேபோல் இன்று பாவியாக இருக்கும் உன்னிடம் இரக்கம் இல்லாததாகவே ஆகிவிட்டது. மெய் சக்தி, நீ செய்வது கூடப் பாவம்தான். போ. அதற்குக் கடவுளையும் துணைக்குச் சேர்த்துக்கொள். போ போ!" என்று பதபடத்தான்.

வழக்கம்போல் படங்களுக்குப் பூவை வைத்துவிட்டுக் கரம் கூப்பிய சக்திக்கு அன்று ஏனோ எதையுமே கடவுளிடம் கேட்கவே முடியவில்லை.

சாலில் உறுதியாக இருந்தாலும், அவளையும் மீறிக் கொண்டு சக்தியின் மனதில் அச்சம் தோன்றியது.

சக்தியுடைய சிறு பிராயத்தில் அவளோடு கூடவே வாழ்ந்திருந்த பாட்டியாருக்குப் பிரியமான தேவாரப் பாடல்களில் 'தலையே நீ வணங்காய்' ஒன்று.

அன்று தன்னையே அறியாமல் முணுமுணுத்தவள் "உற்றார் யாருளரோ, உயிர்கொண்டு போகும் பொழுது" என்ற வரியில் அப்படியே மனம் கலங்கிப் போனாள்.

பிடிக்காதவன் என்றாலும் பேணுகிற கணவனே. கூடவே தாயார் - இந்த ஆதரவுகளை எல்லாம்விட்டுவிட்டு உயிர் தன் னந்தனியாக அல்லவா செல்லும்?

அது எங்கே செல்லும்?

இந்த அகன்ற வெளியில் திக்குத் திசை தெரியாமல் தவிக்குமோ?

அவளுக்குத் தலை கற்றிற்று. நிற்க முடியாமல் தள்ளாடி னாள்.

"சக்தி, என்னம்மா?" என்று பதறினாள் சித்தார்த்தன்.

தலையை அசைத்துவிட்டு, "கொஞ்சம் பயமாக இருந்தது... சா... சாவைப் பற்றி..." என்று கூறிவிட்டு முறுவலிக்க முயன் றாள்.

சட்டென அவளை இழுத்து இறுக அணைத்துக் கொண்டான் அவன் - யாரிடமிருந்தோ அவளைக் காப்பவன்போல...

எதையோ அவளிடம் அணுக விடாமல் தடுப்பவன் போல.

ஆனால் பகை வெளியில் இருந்து வந்தால் அல்லவோ அவளைக் காக்கக்கூடும்.

அவள் உள்ளத்தினுள்ளே எதிரி இருக்கையில் யாரிடம் இருந்து - எதனிடம் இருந்து அவளைக் காப்பது?

"இப்படி ஆகக்கூடும் என்று நான் எண்ணவில்லையே சக்தி!" என்று அவன் தவித்தபோது தன் அச்சத்தையும் மீறிக் கொண்டு அவள் மீது பரிதாபம் தோன்றியது அவளுக்கு.

அதன் பிறகு இருவரும் ஓர் இறுக்கம் தளர்த்துவிட்டார் போலக் கோபதாபம் இன்றிப் பேசிக் கொண்டு இருப்பது வழக் கமாயிற்று.

தங்கள் கதை பற்றிக்கூடப் பேசினர்.

"அம்மா புது தினுசாக ஒரு பர்பி செய்தார்கள்," என்று ஒரு நாள் அவனுக்கு டிபன் எடுத்து வைத்து விட்டுத் தானும் ஒரு தட்டுடன் அமர்ந்தாள் சக்தி.

பேச்சினூடே, "எத்தனை கதைகள். திரைப்படங்கள் வந்து விட்டன. தவறிழைக்கப்பட்ட பெண் புது வாழ்வை வேறு ஒரு வனோடு தொடங்குவதாக, நானும்... வேறு ஏன்... பலராமையே மணந்திருந்தால்!" என்று கேட்டாள் சக்தி.

"உன் மனம் பலராமை ஏற்கெனவே நாடியிருந்தால் ஒரு வேளை - அதாவது நூற்றுக்குப் பத்து சதவீதமான ஒருவேளை யாக அது நடந்திருக்கலாம். ஆனால் பலராமிடம் அந்த மாதிரி லயிப்பு உளக்கு இருக்கவில்லையே!" என்றான் அவன்.

கடைசியாகத் திருச்சிக்குச் சென்றபோது பலராமின் பார்வை யில் வெட்கப்பட்டதும், முகம் சிவந்ததும் சக்திக்கு நினைவு வந் தது.

எனவே, "ஒரேயடியாக அப்படிச் சொல்லி விடவும் முடி யாது..." என்று இழுத்தாள்.

"நன்றாக முடியும். சொல்லு சக்தி, பலராமைப் பாராமல் உன்னால் ஒருநாள் கூட இருக்க முடியாது போல. அந்த விளா டிகளில் பலராமை அணைத்தே தீர் வேண்டும் போல... அதற் குத் தடையாக வரக்கூடிய அனைத்தையும் சுட்டுப் பொக்கி விட வேண்டும்போல... அப்படியெல்லாம் உனக்குத் தோன்றி யது உண்டா? இல்லைதானே..." என்று கேட்கும்போதே அந்த

மாதிரி உணர்ச்சிகள் தனக்குத் தோன்றின என்று சொல்லாமல் சொன்னான் சித்தார்த்தன்.

சக்திக்குப் புரிந்தது.

இந்த முரட்டுத் தீவிரத்துக்கும் காதலுக்கும் எப்படிப் பொருந்தும்?

“காதல் ஒரு மென்மையான உணர்வு என்று...”

“எந்த முட்டான் சொன்னது?” என்று குறுக்கிட்டுக் கேட்டான் சித்தார்த்தன்.

ரோஷம் பிறக்க... “ஏன், நான்தான் சொல்கிறேன்,” என்று அறிவிப்பது போலச் சொன்னான் அவன்.

‘அதுதானே பார்த்தேன்,’ என்றது சித்தார்த்தனின் குரல் அமைதிபாக.

திகைப்புடன் நிமிர்ந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தான் சக்தி.

முகம் சீரியல் ஆகவே இருந்தபோதும் கண்கள் மட்டும் சிரிப்பதைக் காணவும் அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

எவ்வளவு இலகுவான கேலி!

அடக்க முயன்றும் முடியாமல் லேசாகச் சிரித்துவிட்டு, “என் கேள்விக்கு நீங்கள் இன்னமும் பதில் சொல்லவில்லை,” என்றான் அவன்.

“நீ அப்படிப்பட்டவன் இல்லை என்பதைத்தான் நான் ஏற்கெனவே கண்டு கொண்டுவிட்டேனே சக்தி,” என்றான் அவன்.

“எப்படிப்பட்டவன்? எப்படிக் கண்டீர்கள்?”

“மற்றவர்களைப்போல உன்னிடம் ஆடை அணிகளில் ஆதீதம் இல்லை. பேச்சில் கண்ணியம், ஆண்களிடம் ஓர் ஒதுக்கம்,

அதோடு உன் தாயார் தனித்து வாழ்ந்து உன்னை வளர்த்த விதம்...”

சக்தி சிரிப்பில் அவன் பேச்சை நிறுத்தினான். “பவராமனை மணந்து கொள்ளும்படி அம்மாதான் என்னிடம் சொன்னார்கள்,” என்று முறுவலித்தான் சக்தி.

“இருக்கலாம். அது உனக்காகச் செய்த தியாகம். தன் மனைதத் தானே அடக்கிக் கொண்டது. ஆனால் அவர்கள் தானே நம் திருமணத்துக்கு உன்னை வற்புறுத்தியதும்!”

காபியை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு, பழைய நினைவுகளில் லயித்தான் சக்தி.

“சரியாகத்தான் கணக்கிட்டிருக்கிறீர்கள்!” என்றான் கண்களில் வியப்புடன்.

கப்பைக் கீழே வைத்த அவன் முகம் வாடிற்று. “நீமையில் இருந்து நன்மை வரமுடியாது என்று காந்தி சொல்லியிருக்கிறார் சக்தி. அவ்வளவு பெரிய மகாத்மாவுக்கு உலக விலகாரம் தெரியவில்லை என்று நினைத்தேன். முடிவு நலம் என்றால் வழியைப்பற்றி அவட்ட வேண்டியது இல்லை என்று எண்ணினேன். எவ்வளவு பெரிய அடிவிழுந்துவிட்டது பார். என் திட்டங்கள் எல்லாம் இன்று எங்கே போயின?” என்று வேதனைப்பட்டான்.

அவனைத் தேற்ற வேண்டும்போல இருந்தாலும் வழி தெரியாமல் சக்தி திகைத்தான்.

“சக்தி! ஒன்று மட்டும் கேட்கட்டுமா? தயவு செய்து என்னை மன்னித்து விடுகிறாயா? மன்னிப்பால் நான் உன்னிடம் வேறு எதையும் கோருகிறேன் என்று எண்ணிவிடாதே. அதெல்லாம் இல்லை. ஆனால் அந்த... அந்தக் குற்றத்தை நீ மன்னித்துவிட்டாய் என்று தெரிந்தால் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருக்கும்!” என்றான் கம்மிய குரலில்.

சக்திக்கும் குரல் எழும்பவில்லை.

"என் அம்மாவிடம் கேட்டுப் பாருங்கள். எனக்குத் தப்பைச் சகிக்க முடியாது. மன்னிக்கவும் வராது. ஆனால் நீங்கள் அதற்காக உண்மையாக வருத்தப்படுகிறீர்கள் என்றால் அதுவே போதும்!" என்று முடித்தாள்.

தாயாரிடம் பழையமாதிரி உள்ளதெல்லாம் சொல்லிக் கலக்கலாக முடியாமல் தவித்த சக்திக்குச் சித்தார்த்தனுடைய பெரிய தாயாருக்கும் சீதைக்கும் இடையே தோன்றிய நெருக்கம் ஒரு வரமாகப்பட்டது.

ஆனால் அதன் பயனாக இன்னொரு சின்னச் சிக்கல் உண்டாயிற்று.

மங்கையர்க்கரசியின் சின்னப் பெண் கலாவின் காதலுக்காக அவளுடைய தந்தையிடம் சிபாரிசு பண்ணச் சித்தார்த்தன் தேவைப்பட்டான்.

ஒரு தரம் சீதை திரும்பும்போது கூடவே வந்த கலா, சக்தியிடம் கெஞ்சிப் பேசினாள். "அவருக்குப் பணம் இல்லையாம் அண்ணி. பணம் இருந்தால் சரியாகிப் போகுமா? ஆனால், அண்ணன் சொன்னால் தட்டமாட்டார் அப்பா. அதுதான் உன் னிடம் வந்தேன்!" என்று குழைந்தாள்.

"நீயே உன் அண்ணனிடம் சொல்வதுதானே!" என்று ஜலிவை அவனிடம் நீட்டினாள் சக்தி.

"சொல்லலாம். பிறகு அண்ணனும் அதையே சொன்னால்? நீ சொன்னால்... அதுவும் இப்போது சொன்னால் அண்ணனால் தட்ட முடியாதே!" என்று சக்தியின் வாயிறைச் சுட்டிக் காட்டிக் கண் சிமிட்டினாள்.

சக்திக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

இரவின் தனிமையில், கணவனிடம் அதைப்பற்றிப் பேசினாள். "உனக்காகச் செய்கிறேன். ஆனால் நீ வலியைச் சொல்வாயா?" என்று அவன் பேரம் பேசினான்.

பதிலே சொல்லாமல் திரும்பிக் கொண்டாள் சக்தி.

ஒரு வாரம் சென்றதும், "ஆ காட்டு அண்ணி!" என்று சாக் லெட்டைக் கொண்டு வந்து அவன் வாயில் போட்டான் கலா.

அங்கே அப்போது வந்த அண்ணன் வாயிலும் ஒன்று போட்டான்.

"அண்ணன்வெறும் சிபாரிசு மட்டும் பண்ணவில்லை. அண்ணி, அவருக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பளத்தில் ஒரு வேலைக்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். இனி சீக்கிரமே எங்கள் கல்யாணம் டும்டும்!" என்று குதுகலித்தாள்.

அவன் சென்றபின் சற்றுநேரம் சக்திக்கு ஒரே சங்கடமாகிப் போயிற்று.

இன்றுவரை அவனுக்கு நன்றி சொல்ல நேர்ந்தது இல்லை.

இன்று எப்படிச் சொல்வது?

அவள் முகத்தையே பார்த்தவாறு தின்றவன் சட்டென அருகில் வந்தான். "என்னிடம் நன்றிக் கடன் படுவது அவ்வளவு கஷ்டமா? பரவாயில்லை. நீர்த்துவிடு." என்றவன் அவளை இழுத்து மூச்சுத் திணை முத்தமிட்டான்.

முதல் தடவையாக விலகத் தோன்றாமல் நின்றாள் சக்தி.

இரவு, பகல் நல்ல ஓய்வின்றி இருந்ததாலோ என்னவோ சித்தார்த்தனுக்கு உடம்பு மெலிந்தது.

இதற்காகத் தாயிடம் வேறு திட்டு வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டாள் சக்தி.

"ஊர் உலகில் குழந்தை பிறப்பது இல்லைபா? மாப்பிள்ளை யைக்கூடக் கவனிக்க முடியாமல் உனக்கு என்ன ஆயிவிட்டது? அவருக்குக் கன்னத்து எலும்பெல்லாம் தெரிகிறது. பார்!" என்று அறியாத அந்தத் தாயார் அடித்தாள்.

ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் சிரித்து வைத்தாள் மகள்.

ஆயினும் குழந்தை, கணவனின் வாழ்வைப்பற்றி ஓர் உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும். கருணாவை நாடிச் சென்றாள்.

அவள் வீட்டில் யாரோ உறவினர் வந்திருந்ததால் அவ ணோடு தனியே எதையும் பேச முடியவில்லை.

தனிமையான பேச்சுக்கு அவள் இடம் கொடுக்காதது போல வும் தோன்றியது.

சித்தார்த்தனிடம் பேச முயன்றபோதே, "பொறுப்புகளை அடுத்தவர் மேல் சுமத்திவிட்டால் நிம்மதியாகப் போகலாம் என்று தோன்றுகிறதாக்கும்!" என்று வரண்ட குரலில் வேலான கேலி இழையோடச் சொன்னான். கூடவே, "கொஞ்ச நாட்கள் பொறுத்திரு, சக்தி. எல்லாம் தெளிவாகி விடும்," என்று ஆறுதலும் கூறினான்.

ஆனால், அது தெரிந்தபோதோ, தெரிந்த விஷயம் சக்திக்கு ஓர் அதிர்ச்சியாகவே அமைந்தது.

"இன்று நம் வீட்டில் ஒரு சின்னத் தேநீர் விருந்து!" என்று கணவன் கூறியபோது, அவன் அதிகமாக எதுவும் எண்ண வில்லை.

"மணமக்களுக்கு" என்று பட்டுச் சேலையும் வேட்டியும் அழ கான பாக்கெட்டுகளில் வந்தபோதும் அப்படியே.

அவனிடம் வேலை செய்பவர்களில் யாருடைய திருமணம் என்றாலும், வீட்டில் தேநீர் விருந்துடன் சேலை, வேட்டி, பரிசு கொடுப்பது அவனது வழக்கம் என்பது அவள் அறிந்ததுதான்.

ஆனால், மாதங்கள் முதிர்ந்துவிட்ட இந்த நேரத்திலும் என் பதுதான் அவளுக்கு வியப்பை அளித்தது.

மணமக்களைக் கண்டபோதோ மயங்கி விழாத குறைதான்.

"சிரித்த முகத்தோடு வாழ்த்து!" என்று அவள் காதோடு மென்குரலில் பணித்துவிட்டு, முன்னே சென்று, "வாருங்கள் பலராம்! வரவேண்டும் கருணா!" என்று உற்சாகமாய் வரவேற் றான் சித்தார்த்தன்.

சமாளித்துக் கொண்டு, அவனைப் பின்பற்றினாள் சக்தி.

விரைந்து முடிந்த பின் டெலிபோன் அழைப்புக்குப் பதில் சொல்லச் சென்றான் சித்தார்த்தன்.

அங்கிருந்த இசைத் தட்டுகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான் பலராம்.

அப்போது கிடைத்த தனிமையில், "இவரை... பலராமம் எப் படித் தெரியும்?" என்று விசாரித்தாள் சக்தி.

ஒரு விநாடி யோசித்துவிட்டு, சக்தியை நேராகப் பார்த்தாள் கருணா. பிறகு, "இவர் உன்னைக் காதலித்தவர் என்று எனக்குத் தெரியும், சக்தி." போட்டு உடைத்தாள்.

பேந்த விழித்த சக்தியிடம், "இன்னொரு பெண்ணைக் காத லித்த ஒருவளை என்ன தைரியத்தில் மணந்தாய் என்று கேட்கி ராயா? நானும் ஒருவரைக் காதலித்தவள்தானே. தோல்வியின் துயரம் எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். அவர் மனம் ஆறுதல் அடைய என்னால் முடிந்தவரை முயற்சி செய்யப் போகிறேன். ஒரு விசித்திரம் பார்த்தாயா? கணவன் மனைவியைக் காதலித் தவர்களே கணவன் மனைவி ஆகிவிட்டோம்!" என்று உதட் டால் நகைத்தாள்.

கண் வேறு கதை சொன்னது.

அவர்களது பேச்சைக் கவனித்துவிட்டுப் பலராமும் அருகில் வந்தான்.

"நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொண்டவர்கள் சக்தி. ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு அனுதாபமும் கூட. ஆசையை விடவும் அது வாழ்வுக்கு வலுவான அடிப்படை. அதோடு உன் கணவரே முதல் போட்டு ஒரு தொழில் தொடங்கி எங்களைப் "பார்ட்னர்" ஆக்கி இருக்கிறார். பழைய கதைகளை எண்ணி வருந்த நேரம்கூட இல்லை. நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வோம் என்றே நினைக்கிறேன், உன் கணவர் எல்லாவற்றையும் சொல்லித்தான் எங்கள் திருமணத்துக்கே ஏற்பாடு செய்தார். வீணாக எங்களை நினைத்து வருந்தாதே சக்தி. அதிலும் இப்போது மகிழ்ச்சியோடு இருப்பது முக்கியம்." என்றான் பலராம்.

"நான் வருந்துவதாக யார்..." என்று தொடங்கிய சக்தி, சுப் பென்று அடக்கினாள்.

யார் சொல்லியிருக்கக்கூடும் என்பதை அறியப் பிரமாத ஊகம் தேவையில்லையே.

விரும்பினர் சென்றபின், கோபத்துடன் முறைத்த மனைவியிடம், "உன் பொறுப்புகளை மற்றவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு பாராமற்ற மனத்தோடு போய் விடலாம் என்று நினைத்தாயா சக்தி. அவ்வளவு எளிதாக உன்னை விட்டு விடுவேனா? உன் அடி மனத்துக்கு அத்தனை தளைகளையும் பூட்டுவேன். தெரியுமா?" என்றான் சித்தார்த்தன்.

எரிச்சலோடு அங்கிருந்து அகன்றாள் சக்தி.

எரிச்சல் விரைவிலேயே கலக்கமாக மாறியது.

பாவம் செய்தவருக்குத் தண்டனை கொடுக்கலாம்.

பரிதாபத்துக்கு ஆளானவர் விடுதலை பெறலாம்.

ஆனால், ஒன்றும் அறியாத குழந்தை?

"குளுக் குளுக்" என்று ஒருவிதக் கலலையும் இல்லாமல் பாதுகாப்பான தாய் வயிற்றினுள் அசைந்து விளையாடும் இந்தக் குழந்தை?

கபடமற்ற சுருணா குழந்தையையும், மூதிர்ந்த தாயையும் பார்த்துக் கொள்வாள் என்று நினைத்தாளே... அது கனவாகிப் போயிற்றே.

ஒருக்கால் சித்தார்த்தன் வேறு ஒருத்தியை மணந்தால்கூட அவள் இவர்கள் இருவரிடமும் அன்பாக இருப்பாள் என்று என்ன நிச்சயம்?

நினைக்க நினைக்க மளம் கலங்கியது அவளுக்கு.

நிம்மதியாக வாழத்தான் விடவில்லை; நிம்மதியாகச் சாக வுமா விடக்கூடாது?

அவள் கலங்கியிருந்த இந்த வேளையில், "சக்தி! எனக்குத் தண்டனை என்றாய். உனக்கு விடுதலை என்றாய். ஆனால் தாய் தந்தையின் அணைப்பில் வளர வேண்டிய குழந்தை. அனாதையாகித் தவிப்பதா? வீண் பிடிவாதத்தை விடுத்து யோசித்துப் பார்," என்று வாதாடி, கலங்கிய ரூட்டையில், மீன் பிடிக்க முயற்சி செய்தாள் அவளுடைய கணவன்.

"அனாதை என்று ஆவானேன்? நீங்கள் பார்த்துக் கொள்வதுதானே!" என்று மிடுக்காகச் சொல்லிச் சென்றாலும், மனதில் இதே கலக்கமாகவே இருந்தது அவளுக்கு.

இதே கலக்கத்தில் தூக்கம் வராமல் தினறினாள் சக்தி.

அவள் அசைந்த போதெல்லாம், எழுந்து பார்த்த அவனுக்கு அவளைவிடவும் சிவராத்திரிதான்.

காலை சிவந்த கண்களுடனும், சிறு சோர்வுடனும் அமர்ந்திருந்த அவனிடம், "சற்று நேரம் தூங்குங்களேன்," என்றான் சக்தி.

பதில் சொல்லாமல் அவளையே பார்த்தான் அவன்.

உதட்டைக் கடித்துவிட்டு, "டாக்டர் சொன்ன கெடுவுக்கு இன்னும் பதினாந்து நாட்கள் இருக்கின்றன. சிலமணி நேரங்கள் தூங்குவதால் தோற்றுவிடமாட்டீர்கள்," என்றான் எங்கோ பார்த்தபடி.

எழுந்து சென்று ஒருமணி நேரத்தில் எழுப்பிவிடுமாறு டெலிபோனில் ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் படுத்தவன் உடனேயே தூங்கிப் போனான்.

முதல் தடவையாக அவன் தூங்கும்போது பார்த்துக் கொண்டு தின்றான் சக்தி.

அகன்ற நெற்றி, அடர்ந்து ஏறிய புருவங்கள், நேரான நாசி, செதுக்கிய உதடுகள். சற்றே எடுப்பாயிருந்த கன்னத்து எலும்புகள். உறுதியான முகவாய்...

அனாவசியமான சதைச் சரிவுகள் அற்று இறுகிய தசைக் கட்டுகளோடு அமைந்த உயரமான மனிதன்...

முழுமையாக ஓர் ஆண்மகன்.

"எதற்காக இவனை மறுத்தோம்?" என்று முதல் தடவையாகக் குழம்பினான் சக்தி.

இயல்பாக அழுத்தமான உதடுகள் தூக்கத்தில் லேசாகத் தளர, காப்பற்ற பிள்ளை போலத் தோன்றினான்.

தன்னை நம்பாமல் டெலிபோனில் எழுப்பச் சொன்னதை நினைக்கையில் சிரிப்பு வந்தது அவளுக்கு.

ஒசைப்படாமல் அறைக்குச் சென்று, டெலிபோனை எடுத்து நம்பரைக் கூறி "சற்று முன் டைம் அலாரம் வைத்தோம் அதைக் காண்சல் செய்து விடுங்கள்," என்றான்.

ஆனால் அவனுக்குத் தூக்கம் கொடுத்து வைக்கவில்லை போலும்.

அரைமணிக்கு முன்னதாகவே டெலிபோன் மணியடித்தது. அந்த மணிச் சத்தத்தில் விளாயில் எழுந்தான் அவன்.

எழுந்ததுமே விழிகளால் அவனை நாடி அவள் சும்மா இருப்பதைக் கண்டு அமைதியற்றவனாகி டெலிபோனை எடுத்தான்.

உடனேயே லேசாகப் புருவங்கள் நெரியச் சற்று நேரம் மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்டான்.

டெலிபோனை வைத்துவிட்டு சக்தியிடம் திரும்பினான்.

"நம் பாக்டரியில் தீப்பிடித்திருக்கிறதாம். தீயணைப்பு படை சென்று விட்டதாம். உள்ளே ஓர் இருபது பேர் மட்டும் சிக்கியிருக்கக் கூடும் என்ற பயம் இருக்கிறது... சக்தி! நான் அங்கே போக வேண்டும்," என்றான் மொட்டையாக.

"நானும் வரட்டுமா?" என்று எழுந்தான் சக்தி. "ஏதாவது உதவி..."

அவன் பார்வையில் பேச்சை நிறுத்தினான்.

"இந்த நிலையிலா?" என்று அருகில் வந்து அவன் தோளில் கையை வைத்து, "மற்றவருக்குக் கூடும் என்றால் நிலை மறந்து உதவ நினைக்கும் மனம் என்னிடம் மட்டும் இரும்பாக இருப்பது ஏன் சக்தி! நான்தான் பிழை செய்தவன். குற்றவாளி. ஆனால் நீ...? தெரிகிறது விடுதலை என்பாய் அப்படித்தானே. ஆனால் யோசி. இது மெய்யாகவே விடுதலைதானா அல்லது

வீண் பிடிவாதத்திற்காக நீ கொடுக்க முயற்சிக்கும் நரபவியா என்று... சக்தி! இன்று எனக்குப் போக மனமில்லை. வெறும் பாக்டரி மட்டும் என்றால் போகாமலே இருந்து விடுவேன். ஆனால் இருபது பேரின் உயிர். அதனால்... நான்..." என்றவன் அவளை இறக அணைத்தான்.

தடதடக்கும் அவனது இதயத் துடிப்பை உணர்ந்து கலக்கத் துடன் அவள் விலக முயற்சிக்கும் போது அவளாகவே அவளை இறக அணைத்தான்.

கீழே சமையல் கட்டில் பூசனிக்காய் வடகம் செய்யச் சொல்லி மேற்பார்வை இட்டுக் கொண்டிருந்த மாமியாரை அழைத்து, "சற்று வெளியே போய்வர வேண்டியிருக்கிறது. சக்தியைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்," என்றான்.

சரியென்ற போதிலும் மாமியாரின் கண்களில் கேலிச் சிரிப்பைக் கண்டான் சித்தார்த்தன்.

உண்மை அறியாது சிரிப்பவளிடம் எதுவும் சொல்ல முடியாமல், "அவளுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. சற்று அருகிலேயே இருந்து கவனியுங்கள்," என்று உணர்ச்சியற்ற குரலில் சொல்லி விட்டு வேகமாக வெளியேறினான்.

மரும்களின் சொல்லுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதற்காக என்று மகளை நாடிப் படியேறியபோதுதான் சக்தி இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

"உன் பக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டுமாம், மாப்பிள்ளை உத்தரவு!" என்று வெள்ளையாகச் சிரித்த தாயிடம் தானும் சிரித்து முழுப்பிள்ளை சக்தி.

"அவருக்கு ஒரே பயம் அம்மா. முதல் தடவை பாருங்கள், ஏதோ பிறகேனும் இது மாறிவிட்டால் நல்லது," என்று நடித்தான்.

"நான் தோட்டத்தில் சற்று நடந்துவிட்டு வருகிறேன் அம்மா. நீங்கள் கொஞ்ச நேரம் ஓய்வாக இருங்கள். உழைத்து உழைத்துக் களைத்தது எல்லாம் போதும்!" என்று அனுப்பி வைத்தான்.

எப்படி எல்லாம் முயற்சி செய்கிறான் என்று எண்ணும் போது சக்திக்குச் சிரிப்பு வந்தது. பாவமாகவும் இருந்தது.

அங்கே தீயில் என்ன ஆயிற்றோ என்று உள்ளூர வேதனைப் பட்டபடி மெல்ல நடத்தான்.

அங்கே அவன் என்ன செய்யக் கூடும்?

கம்மா பார்த்துக் கொண்டு நிற்பவன் அல்ல அவன். அவன் தீக்குள் பாய்வதுபோல ஒரு உரு வெளித்தோற்றம் தோன்றி அவனைக் கலங்க வைத்தது.

மனதை வேறு திசையில் திருப்ப முயன்றான். அவன் பேச்சை அரை போட்டான். அவன் சொன்ன மாதிரி இது வீண் பிடிவாதத்தின் பலிதானோ?

சாவைப் பற்றிய அச்சம், குழந்தை பற்றிய கவலை, கணவனைப் பற்றிய பரிதாபம், தாயைப் பற்றிய வேதனை எல்லாம் "வலிக்கிறது" என்ற ஒரே ஒரு வார்த்தையில் மறைந்துவிடும். ஆனால்...

மனது குழம்பியபோது இன்னொன்று நினைவு வந்தது. அவன் கூறுவதுபோலப் பிழைத்துவிட்டால் பிறகு என்ன ஆகும்?

எல்லாவற்றையும் மறந்து மற்றவர்போலக் குடும்பம் நடத்துவது அவளால் முடிகிற காரியம் என்று அவன் எண்ணவில்லை.

முழுக்க முழுக்கப் பிரிந்துவாழ்வது அவளுக்கு இயலக்கூடிய காரியம் என்று அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

இப்போது கூடச் சில சமயங்களில் அவன் கண்களில் அந்தத் தீ கொழுந்து விடுவதைச் சக்தி கண்டிருக்கிறாள்.

அவன் கவனிப்பதை உணர்ந்ததும், சிரமப்பட்டு அதை அவன் அடக்குவதையும் பார்த்திருக்கிறாள்.

பிழைத்துவிட்டால், பிறகு இது எத்தனை நாள் நடக்கும்?

கைமீறும்போது பழைய கதைதானே.

“சீச்சி” என்று அருவருப்புடன் தோளைக் குலுக்கிய போது அது நிகழ்ந்தது.

காலையத் தூக்கி அடி வைக்க முடியாமல் இடுப்பு தொடை எலும்புகள் அனைத்தையும் கிட்டி போட்டது போல ஏதோ ஒன்று இறுகப் பிடித்தது.

16

சக்தி திகைத்து தின்றாள்.

இதுதானா, இதுவேதானா?

ஒரு கணம் இளமறியாத பயத்தில் சக்தி யின் இதயம் வெகு வேகமாகத் துடித்தது.

வலி என்று இல்லை.

ஆனால், அசையக்கூட முடியவில்லை.

மிஞ்சி மிஞ்சிப் பத்தே விநாடிகள்தான் இருந்திருக்கும்.

அப்படி நேர்ந்ததே கனவோ என்பது போல பிறகு உடம்பு அவள் சொன்னபடி கேட்டது.

டாக்டர் சொன்னதை எல்லாம் வேகமாக மனதில் புரட்டினாள். அதுவாகத்தான் இருக்கும் என்று மனதில் நிச்சயமா யிற்று.

இதை அவனும் கண்டு விடக்கூடாது என்றுதான் கடவுள் இந்தத் தீ விபத்தை ஏற்படுத்தினாரோ?

அப்படியானால், அவன் முடிவுதான் சரியானது.

குழந்தை தாயற்றுப் போகுமே என்றால், அது முன் செய்த வினையின் பயன்.

எல்லோருக்குமே இது பொருந்தமே.

எல்லா விடைகளும் சரியாகக் கிடைத்து விட்டாற் போல மன தில் ஒரு அமைதி பரவியது.

அடுத்த வலி வருமுன் அதைக்குச் சென்றுவிடத் திரும்பி னாள்.

தாயாரிடமும் சென்று, “இரவில் சரியாகத் தூங்கவில்லை அம்மா. அதனால் தூங்கப் போகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு மாடிக்குப் போனாள்.

கட்டிலில் அமர்ந்து அடுத்த வலிக்காகக் காத்திருந்தாள்.

அடுத்த தடவை சற்றே வலி தெரிந்தது.

இதை ஏன் தாங்க முடியாது என்று சொல்கிறார்கள் என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் சக்தி.

கமார் அரை மணிநேர இடைவேளையோடு தொடங்கிய வலிகளின் இடைவேளை மெல்லக் குறுகியது.

நாலு தடவை வலியெடுத்த பின் சித்தார்த்தனிடம் இருந்து டெலிபோன் வந்தது.

“சக்தி, நீ...உனக்கு ஒன்றும் இல்லையே?”

தனிப்புடன் கேட்டவனிடம் முழுப் பொய்யைச் சொல்ல மன மற்று, “இன்னமும் நாளாகவில்லையே” என்றாள்.

அவன் மேலே வேறு ஏதும் பேச முன்பாக. "அங்கே எப்படி இருக்கிறது? எல்லோரையும் காப்பாற்றி விட்டீர்களா?" என்று விசாரித்தான்.

"கிட்டத்தட்ட" என்றான் அவன் களைப்புடன். "அந்த இருபதில் ஏழு பேருக்குப் புகையில் மயக்கம் வந்து விட்டது. தெளிந்ததும் வருவேன்," என்றான். "இதோ வருகிறேன்," என்று உரக்க யாரிடமோ சொன்னான். "பிறகு டெலிபோன் செய்கிறேன்," என்று வைத்து விட்டான்.

வலி மெல்ல மெல்ல அதிகமாகிற்று.

இடைவேளைகள் குறுகின.

ஒரு வலி வந்தால் அது நின்ற பின்னர் மிகுந்த களைப்பு ஏற்படுவதைச் சக்தி உணர்ந்தாள்.

"இன்னமும் எவ்வளவு நேரம் தாக்குப் பிடிக்க வேண்டும்!"

மூக்க வாங்க ஒரு வலியில் இருந்து மீண்டும் அவன் நிமிர்ந்த போது மீண்டும் டெலிபோன் மணியடித்தது.

அவனேதான்.

எடுத்தவுடனேயே, "எப்படி இருக்கிறாய் சக்தி?" என்றான்.

அதற்குப் பதில் சொல்லாமல், "அங்கே எப்படி இருக்கிறது?" என்று கேட்டாள் சக்தி.

"ஒருவனுக்கு மட்டும் மயக்கம் தெளிய வேண்டும். அவன் நிலைமை கொஞ்சம் அபாயம்தான். முடிந்த அளவு டாக்டர்கள்... முயற்சி செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்."

"தொழிற்சாலை?"

"பாதி அழிந்து விட்டது."

"அய்யோ! எவ்வளவு நஷ்டம்?"

"அதெல்லாம் இல்லை. முழுக்க இன்ஞர் செய்தது."

"ஆனால் மீண்டும் சீர் பண்ணும் வரை நஷ்டம்தானே?"

"அதெல்லாம் வரியில் கழித்துக் கொள்ளலாம். முதலில் நீ..." என்று அவன் மீண்டும் தொடங்கிய போது ஒன்றும் இல்லாதது போலச் சிரித்தாள் சக்தி.

மேலே பேசாமல், அவன் டெலிபோனை வைத்து விடவும் சிரித்தது அதிகப்படியோ என்ற சந்தேகம் வந்தது.

சந்தேகம் சரியே என்பது போல அடுத்த இருபதாவது நிமிடம் அவன் வீட்டில் இருந்தான்.

ஒரு வலி வந்து ஓரே நிமிடங்கள் சென்றிருந்ததால் சற்று இயல்பாக இருக்க முடிந்தது அவளுக்கு.

இங்கும் அங்கும் இருந்த கரியும் அங்கங்கே தீப்பட்டுக் கருகியிருந்த சட்டையும் மீட்பு வேலையில் அவளது பணியைக் காட்டின.

"ஏதாவது சாப்பிட்டீர்களா?" என்று எழுந்தாள்.

அவள் பார்வை அவளை மேலும் கீழுமாக ஆராய்ந்தது.

"களைத்தாற்போலத் தெரிகிறாயே துணியெல்லாம் வியர்வையில் நனைந்திருக்கிறது... சக்தி..." என்று சந்தேகமாக அருகில் வந்தாள்.

"ஏதாவது சாப்பிடுங்கள்," என்று லெகினாள் சக்தி.

இதற்குள் டெலிபோன் மணி அழைத்தது.

எடுத்துப் பேசிவிட்டு, "அவனுக்கு நினைவு திரும்பி விட்டதாம். ஆனால் பயந்து விட்டிருக்கிறான். அவனைப் பார்த்து

ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு வந்து சாப்பிடுகிறேன்... நீ..." என்றவன்... முகத்தில் வேதனை தெரிந்தது.

"உன்னிடம் எது கேட்டும் பயனில்லை அல்லவா?" என்று கசந்த குரலில் கூரியவன் சட்டென விலகி வெளியே போனான்.

அவன் செல்வதற்காகவே காத்திருந்தாற் போல அடுத்த வந்த வலியில் சக்தி கருண்டு போனான்.

தாங்க முடியாது என்பது போலத் தோன்றிய வலியில் உடம்பு துவண்டபோது வேதனையும் கசப்பும் நிறைந்த அவன் முகம் நினைவுக்கு வந்தது.

இது அவசியம்தானா என்று எண்ணவும் வைத்தது.

அவனது குற்றத்தைப் பிடிவாதமாக நினைவுக்குக் கொண்டாந்து, மனதைக் கடினமாக்கிக் கொண்டான்.

அவனது இந்தக் கசப்பும் வேதனையும் தன் போகப் பொருள் கைவிட்டுப் போகிறதே, அதைத் தடுக்க முடியவில்லையே என்ற ஆற்றாமையில் வந்ததுதான்.

தடுக்க முடிந்துவிட்டால், மீண்டும் அவனது மறுப்புகளுக்கு மதிப்பிராது. அதே பழைய பிழைகளைச் செய்ய அவன் தயங்க மாட்டான்.

அந்த அவமதிப்புகளுக்கு ஆளாவதைவிட எவ்வளவு கஷ்டமானாலும் சாவு மேலானதுதான்.

சற்றே தளர்ந்த மனம், மீண்டும் கடினப்பட, பல்லைக் கடித்து வேதனையைச் சகித்துக் கொண்டான் சக்தி.

கலா வந்து சென்ற தினம் நினைவுக்கு வந்தபோது பிடிவாதமாக அதை ஒதுக்கினான்.

இம்முறை அவன் வெகு விரைவிலேயே திரும்பி விட்டான்.

"என்னால் அங்கே இருக்க முடியவில்லை சக்தி. எல்லா வசதிகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டேன். உனக்கும் ஒன்றும் இல்லையே..." என்று நீள நடையுடன் நெருங்கினான்.

"இல்லை." என்றவள் சட்டெனக் குளியலறைக்குள் சென்று அடுத்த தாக்குதலைச் சமாளித்தாள்.

பிறகு வெளியே வந்து, "குளித்துவிட்டு வாருங்கள். காபி சாப்பிடலாம்." என்று அவளை அனுப்பினாள்.

வெகு விரைவாக ஷேவிங் குளியல் எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு அவன் திரும்பியபோது, அவன் அடுத்த வலிக்காக மீண்டும் குளியலறையை நாட வேண்டியிருந்தது.

மற்றவர்களைப் போல் உடல் அமைப்பு என்றால் பிள்ளை - இவ்வளவு வலியின் பின் - குழந்தை வடிவாயில் இறங்கியிருக்கும். நடப்பதும் சிரமமாயிருந்திருக்கும்.

சக்திக்கு எலும்பு விசித்திரத்தினால், குழந்தை இறங்க முடியாமல், இயல்பாய் நடப்பது இதுவரை முடிந்தது.

ஆனால் வலி வரும்போது?

அவனது நடையில் வேறுபாட்டை உணர்ந்து, அவன் இரண்டெட்டில் அவளை வழி மறித்து நிறுத்தியபோது அதற்கு மேல் அவளால் மறைக்க முடியவில்லை.

பல்லைக் கடித்துச் சமாளிக்க முயன்றவள், முடியாமல் அவன் மேலே சாய்ந்து விட்டாள்.

"சக்தி!" என்று அதிர்ந்தவனுக்கு முதல் குரல் கூட எழும்பவில்லை.

பிறகு, "எவ்வளவு நேரமாக..." என்று அவளிடம் விசாரிக்க முயன்றபோது மிகுந்த வலியில் அவள் புழுவாகத் துடிக்கக்

கண்டு மேலே பேசாமல், தோள் மீது சாய்த்து மெல்ல வருடினான்.

வலி முடிந்தபிறகும், அவளைத் தன் மேல் சாய்த்தபடியே டெலிபோனை எடுத்து டயல் செய்து டாக்டரை அழைத்தான்.

உமாவை அழைத்தும் தொடர்பு இல்லாததைக் கண்டு திகைத்துப் பார்க்கையில் சக்தியின் கை பட்டனிலிருந்து மீள்வதைக் கண்டான்.

கண்களில் கோபம் ஜொலிக்க, "பாவி, இந்த நேரத்திலுமா..." என்றவன், முரட்டுத்தனமாக அவளைத் தூக்கி வந்து கட்டிலில் கிடத்திவிட்டு மீண்டும் டயல் செய்து பேசினான்.

அதே வேகத்துடன் மீண்டும் சக்தியைத் தூக்கிக் கொண்டு கீழே இறங்கினான்.

"சாப்பாடு..." என்று அவன் இழுத்ததையோ, "இப்போது வலியில்லை, நடக்க முடியும்," என்றதையோ அவன் இவ்ட்சியம் செய்யவில்லை.

வழியில் எதிர்ப்பட்டுத் திகைத்த மாமியாரிடம், "தேவை யான பொருட்களோடு நீங்கள் அம்பாசிடரில் வாருங்கள். நாங்கள் முதலில் போகிறோம்!" என்று கூறி விட்டுப் போனான்.

நர்சிங் ஹோமில், "இவ்வளவு நேரம் என்ன செய்தீர்கள்? படித்துப் படித்துச் சொன்னேனே. இந்தத் தொழிற்சாலை அவ்வளவு முக்கியமா?" என்று உமா சிடுசிடுத்த போது அவளைக் காட்டிக் கொடுக்காமல், "உமா, மேலே ஆக வேண்டியதைக் கவனி" என்றான் இறுகிய குரலில்.

ஆனால், ஸ்ட்ரெச்சரைப் பார்த்தபோது இது கடைசி என்ற நினைவில் சக்தியின் விழிகளில் மருட்சி தோன்றியதைக் கண்டதும், "ராட்சசி! இவ்வளவுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டாயே!" என்று குமுறினான்.

அவளது கரங்களை இறுகப் பற்றியிருந்த அவன் கைகள் நடுங்குவதை உணர்ந்த போது சக்தியின் வெற்றிப் பெருமிதம் போன இடம் தெரியவில்லை.

"எண்ணு, அம்மா!" என்றான் உமா.

கடைசித் தடவையாக என்று எண்ணியபடி சக்தி எண்ணத் தொடங்கினான்.

"ஒன்று... இரண்டு..."

"ஒன்பது... பத்து..."

மூடிய கண்களுக்குள் கும்மிருட்டு பரவியது.

"இருபது... இருபத்து ஒன்று..." "என் வயது!" என்ற எண்ணத்தோடு நினைவிழந்தாள் சக்தி.

கும்மிருட்டு மூடிற்று.

சாமான்களோடு வந்த சீதை, மருமகளின் முகத்தைப் பார்த்ததும் ஆடிப்போனாள்.

சிசேரியன் என்று தெரிந்ததும், "அதெல்லாம் இப்போது ஆபத்தில்லை, மாப்பிள்ளை!" என்று தேற்றினாள்.

ஆனால் அவன் முகம் மாறினால் அல்லவா? பாறையாகவே உறைந்து போனான்.

மூன்று மணி நேரம் கழித்து வெளியே வந்தான் உமா. "அந்த ஏழம்பு உடையும் தறுவாயில் விளாடியில் முந்தி விட்டோம். அதனால் குழந்தைக்கோ தாய்க்கோ சேதமின்றிப் பிரித்துவிட முடிந்தது... ஆனால்..." என்று, நிறுத்தினான்.

அவன் முகம் இரத்தப் பசையின்றி வெளுக்கவும், "தான் என்ன செய்யட்டும் சித்து? அவன் சாவை எதிர்த்துப் போராட

மாட்டேன் என்கிறாளே. அவளும் கொஞ்சம் உதவி செய்தால் தானே எங்கள் முயற்சி பலிக்கும்!" என்றாள் அலுப்பாக.

உடனடியாக, "அபாயமா?" என்று கேட்டான் அவன்.

"இல்லை இல்லை. கம்மா அதே நிலையில் மருந்துகளால் பிடித்து வைத்திருக்கிறோம், அவள் கொஞ்சம் முயன்றால் பிழைத்தே விடலாம்...ம்..." என்று சலித்தாள் டாக்டர்.

"உன் டெலிபோனைக் கொஞ்சம் பயன்படுத்திக் கொள் கிறேன், உமா," என்று சொன்னான்.

பேசிவிட்டுத் திரும்பியவன் ஒரு தரம் சக்தியை எட்டிப் பார்த்தான்.

மீண்டும் திரும்பி வந்தான்.

கலவரத்துடன் விழித்த மாமியாரைக் கூட அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.

வீட்டில் நாற்பது வயது மனிதர் ஒருவர் காத்திருந்தார்.

அவருடன் ஆபீஸ் அறைக்குள் சென்று பத்து நிமிடத்தில் திரும்பி வந்தான்.

சீதையை அழைத்தான், "அத்தை! இவர் வக்கீல் மணிவண்ணன், இதோ, இந்தாருங்கள். இந்தப் பத்திரங்களை ஜாக்கிரதையாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். சொத்தை எல்லாம் குழந்தைக்கு என்று எழுதியிருக்கிறேன். பவர் உங்களுக்கு. உறவு என்று வரும் யாரையும் பண விஷயத்தில் நம்ப வேண்டாம். ஆனால் வக்கீல் மிகவும் நம்பிக்கை ஆளவர். எதுவானாலும் அவரிடம் கேட்டே செய்யுங்கள்..."

"மாப்பிள்ளை, நீங்கள்?" என்று பதட்டத்துடன் குறுக்கிட்டாள் சீதை.

அவன் முகத்தில் சொல்லொணாத வேதனை தெரிந்தது.

"அவள் என்னை மன்னிக்கவே இல்லையே. சக்தி சாதாரணப் பெண் இல்லை என்று சொன்னார்கள். ஆனால் நான்... எல்லாம் போயிற்று... சாவிலேயே ருறியாக இருந்து விட்டாளே..." எனும் அவன் குரல் உடைந்தது.

உடனே சமாளித்துக் கொண்டு, "நீங்கள் ஒழுங்காகச் சாப்பிட்டு உடம்பை ஆரோக்கியமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும், குழந்தைக்காக!" என்றான் அமைதியோடு.

வேகமாக உள்ளே சென்று ஓர் அலமாரியைத் திறந்தான்.

கலலையோடு பின் தொடர்ந்து சென்றிருந்த சீதை அது தூக்க மாத்திரை என்பதைக் கண்டதும், பதறிப் போனாள். "மாப்பிள்ளை! நீங்கள் அவசரப்பட்டு எதுவும் செய்து விடாதீர்கள்!" என்றான் பயந்துபோய்.

"சக்தி இருக்கும் வரை நானும் இருப்பேன்!" என்று வெளியே வந்தான். "நான் மருத்துவமனைக்குப் போகிறேன். அங்கே அவளுக்குப் பதிலாக நான் சாவோடு போராடப் போகிறேன். நீங்கள்... மணி! அவர்களை மருத்துவமனையில் டிராப் பண்ணி விடுங்கள்!" என்று வக்கீலிடம் கூறிவிட்டு வேகமாகச் சென்று விட்டான்.

"ஈசா! இது என்ன சோதனை?" என்று சீதை கலங்கி நின்றாள். "இந்தப் புருஷனின் பெருமையைப் புரிந்து வாழத் தெரியவில்லையே! ஒரு சிறுமையிலேயே உழல்கிறாளே. பகவானே, அவளுக்குப் புத்தியைக் கொடு!" என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

மருத்துவமனையை அடைந்த சித்தார்த்தன், நேரே மனைவி மின் அருகில் சென்று அமர்ந்தான்.

காது அருகே குனிந்து, "சக்தி! வந்துவிடு சக்தி. என்னை விட்டுப் போகாதே. கண்ணே! வந்துவிடு!" என்று மெல்லிய குரலில் அழைத்தான்.

இருளில் தவித்துக் கொண்டிருந்த சக்தியின் மூடிய விழிகளுக்குள் திடீர்மென ஒரு கோடிச் சூரியப்பிரகாசம் தெரிந்தது.

ஒளி வெள்ளத்தில் கூசிய விழிகளை விரித்து, "யார், கடவுளா!" என்று வினவினாள் அவள்.

"ஊகம். தேவதாதன். உன்னை அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கிறேன்," என்று அவளை எழுப்பி விட்டான் அழகே உருவாக ஜொலித்த அவன்.

'வா!' என்று முன்னே நடந்தான்.

★ ★ ★

சக்தியின் ஒரு மணிக்கட்டில் விரல் வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நர்ஸ், "டாக்டர்! பல்ஸ் பலவீனப்படுகிறது." என்றாள்.

"குழந்தையை எடுத்து அவன் அருகில் விடு, மல்லிகா. பலமாகக் கிள்ளிவிடு. அது உரக்க அழட்டும்!" என்றார் டாக்டர்.

வீரிட்டு அழுத குழந்தையை முதல் தடவையாகப் பார்த்த சித்தார்த்தன் நெஞ்சை அடைக்க, "கிள்ள வேண்டாம்!" என்றான்.

"கிள்ளக் கூடாது!" என்று உள்ளூர் அதட்டினாள் சக்தி.

★ ★ ★

தயங்கி நின்று, "பாப்பா அழுகிறதே!" என்றாள் தேவனிடம், "பாவம்!" என்று பெருமூச்சுடன் மேலே நடந்தான்.

"சக்தி! போகாதே! வேண்டாம். குழந்தையை விட்டு, என்னை விட்டுப் போகாதே, சக்தி. கேள், சக்தி. நீ விரும்பாத எதுவும்... எது...வுமே இனி நடக்காது. வந்து விடம்மா. நீயில்லாது என்னால் வாழ இயலாது கண்ணோ! வந்து விடு..."

11.12.02

"அய்யோ, எப்படி அழைக்கிறார்கள் பார், பாவம்!" என்று உருகினாள் சக்தி.

தேவதாதன் முறுவலோடு நின்றான்.

"உம், இன்னும் எவ்வளவு தூரம்?" என்றாள் அலுப்புடன்.

தேவன் சிரித்தான். "சொர்க்கம் செல்லும் பாதை சின்னதாகவே இருக்கும்."

"சற்று நேரம் உட்கார்ந்து விட்டுப் போவோமா? கூல் வலிக்கிறது!" என்று அமர்ந்தாள் சக்தி.

★ ★ ★

"பல்ஸ் அப்படியே இருக்கிறது, டாக்டர்!" என்றாள் நர்க.

★ ★ ★

"அந்தப் பாப்பா அழுவது மனதுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. தேவா. யாராவது அதைச் சமாதானம் செய்யக் கூடாதா?" என்று வருத்தப்பட்டாள் சக்தி.

"நீ சென்று சமாதானப்படுத்துகிறாயா?" என்று குறுநகையுடன் கேட்டான் தேவன்.

"போகலாம்... ஆனால்... ஊகம், நான் உள்ளுடன் வருகிறேன்!" என்று ஒரு வக்கிரத்துடன் எழுந்து நடக்கலானாள் சக்தி.

★ ★ ★

"பல்ஸ் மீண்டும் பலவீனப்படுகிறதே, டாக்டர்!"

"அந்த ஊசி ரெடிதானா? எடு!" என்று மருந்தை ஏற்றினாள் உமா.

"சக்தி!" என்று அவள் காதில் தெளிவாக உச்சரித்துப் பேசினாள் சித்தார்த்தன்.

★ ★ ★

"சக்தி, அன்றைய குற்றத்துக்கு முழுக்க முழுக்கத் தண்டனை அனுபவித்து விட்டேன் சக்தி. பத்து மடங்கு மேலாகவே கூடப் பட்டு விட்டேன். இன்னுமா உனக்கு மனம் இரங்கவில்லை? இல்லை என்றால், நானும் வந்து விடுவேன். இது நிச்சயம். தெரி கிறதா? என்னை விட்டுப் போகாதே சக்தி..." என்றான் தாழ்ந்த குரலில்.

★ ★ ★

திடுக்கிட்டாற் போலச் சக்தி நின்றாள். "அந்தக் குரல்... அது சொன்னால் செய்து விடுமோ! தெரியுமா தேவா? அதை மீறி வர லாமா? ம்ம்... கொஞ்சம் நின்று யோசிக்கட்டுமா?"

★ ★ ★

"மீண்டும் பல்ஸ் அப்படியே இருக்கிறது. டாக்டர்!" என் றாள் நர்சு.

★ ★ ★

"எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லையே, தேவா, நான் உன் னோடு வருவதா? பின்னே போவதா? என்று தேவனிடம் கேட் டான் சக்தி.

"உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது?"

"ஒன்றும் தெரியவில்லை. உன்னோடு வந்து விட்டதான் நினைத்தேன், ஆனால் அந்தக் குரல்... அது தடுக்கிறதே."

களுக்கென நகைத்தாள் தேவன். "குரலிடம் போ. நான் விதி முடிசையில் மீண்டும் வருகிறேன்." என்று மறைந்தான்.

சக்தி வந்த வழியே திரும்பி மெல்ல எட்டு எடுத்து வைத்து நடந்தாள்.

★ ★ ★

"பல்ஸ் நிதானமாகப் பலப்படுகிறது. டாக்டர்" என்றது நர்சின் குரல்.

17

சக்தியின் மனம் அன்றைய அளவிலேயே உறுதிப்பட்டு விடவில்லை. உடம்பும் உட னேயே தேறி விடவில்லை.

பலமுறை இங்கும் அங்குமாக ஊசலாடி, மெல்ல மெல்ல உலகின் புறம் திரும்பி அவள் பிழைத்தாள் என்று ஆகிக் குழந்தையுடன் வீடு வந்து சேர முழு மையாக நாற்பது நாட்கள் ஆயின.

அந்த நாற்பது நாட்களில் முப்பது நாட்கள் - இனி அபாயம் சிறிதளவு கூட இல்லை என்று சொல்ல டாக்டர் எடுத்துக் கொண்ட அந்த முப்பது நாட்களும் சித்தார்த்தன் மருத்துவ மனையை விட்டு அகலவில்லை.

"சக்திக்குப் பதிலாக நீங்கள்தான் முழுக்க முழுக்க யமனு டன் போராடிகளாக சித்து, கடவுள் கிருபையால் வெற்றியும் பெற்று விட்டீர்கள். வாழ்த்துக்கள்!" என்று பாராட்டினார் டாக்டர் உமா.

"உன் உதவியில்லாமல் ஒன்றுமே நடந்திராது, உமா. சங்கர் உன் மனைவிக்கு என் உயிர் உள்வரைக்கும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்பா" என்று தோழனிடம் கூறிவிட்டு, "உயிர்ப் பிச்சை பெற்ற ஒரு சகோதரனின் பரிசாக இதை ஏற்க வேண் டும்!" என்று ஒரு வெள்ளித் தாம்பாளத்தில் உமாசங்கரின் குடும்பத்தினருக்கு உயர்ந்த ஆளட அணிகளை வைத்துப் பரி சளித்தான் சித்தார்த்தன்.

"இதெல்லாம் இருக்கட்டும். சக்திக்கும் மேலாக நீ வெகுவாக மெலிந்து போனாய் சித்து. முதலில் நன்றாகச் சாப்பிட்டு உன்

உடம்பைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்," என்று நன்பனின் தோளைத் தட்டி அறிவுரை கூறினான் சங்கர்.

லேசாகக் குளிந்து தன்னை ஒருதரம் பார்த்துவிட்டு நிமிர்ந்து தோளைக் குலுக்கினான் சித்தார்த்தன்.

"அது இனித் தானாகச் சரியாகிவிடும்!" என்று அவன் முறுவலித்தபோது அவனது நண்பனுக்கும் அவன் மனைவிக்கும் கண்ணீர் அரும்பியது.

இந்த நாற்பது நாட்களும் கவனித்துக் கொண்டு வந்த சீதைக்குத் தன் மருமகன் மீது மிகுந்த பாசமும், பெருமதிப்பும் பரிவும் உருவாகி விட்டிருந்தன.

அந்த மருமகன் என்றோ ஒருநாள் செய்த பெரும் பிழையும் அதனால் மகளும் தானுமாக அனுபவித்த நரக வேதனையும் துணிகொண்டு துடைத்தாற்போல அடியோடு மறந்து போயின.

மெத்து மெத்தென்று இருந்த பேத்தியைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமிதமே உருவாகிப் போனாள்.

சக்தியும் தன் அழகிய குழந்தையிடம் முழுமையாக லயித்துப் போனாள்.

அன்றாடக் கடன்களை முடிப்பதும் பாக்டர் கற்றுக் கொடுத்திருந்த சில உடற்பயிற்சிகளைச் செய்வதும் தவிர வேறு வேலை ஏதும் செய்தாக வேண்டிய கட்டாயம் இல்லாததால் கிட்டத்தட்ட நாள் முழுவதையும் குழந்தையிடமே கழித்தாள், கதைப்புத்த கங்கள், தோட்டம் எல்லாமே மறந்துவிட்டன.

கண்ணைத் திறந்தால், தட்டி விழித்தால், உறக்கத்தில் சிரித்தால், அழுதால், 'ங்கா' சொன்னால், விரல்களால் பிடித்தால்... எல்லாவற்றிலும் ஆயிரம் ஆயிரம் அழகு தெரிந்தது. ஆயிரம் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் தோன்றின.

அத்தனையும் பகிர்ந்து கொள்ளச் சித்தார்த்தனைச் சேர்த்துக் கொண்டாள்.

மாலையில் அவன் திரும்பி வந்ததும் குழந்தை புரணம் தான்.

தன் குழந்தையின் எழிலில் அவனும் லயிக்கவே செய்தான்.

கண்கள் மின்ன, சக்தி சொல்வதை எல்லாம் அவனும் ஆனந்தமாகக் கேட்டிருந்தான்.

அவனுக்கும் தான் வேறு என்ன வேண்டும்?

திண்ணென்ற பால் சதையுடன் எப்போதும் சிரிக்கும் அழகிய குழந்தை.

தாயின் கவனிப்பினாலும் என்னெனய்க் குளியலாலும் மெருகேறியிருந்த அழகிய மனைவி!

அழகிய மனைவி!

அங்கேதான் சித்தார்த்தனின் துன்பம் தொடங்கியது.

ஏற்கெனவே ஒரு பெருங்குற்றம் புரியும் அளவுக்கு அவனிடம் பைத்தியமாயிருந்த சித்தார்த்தனின் மனம் இப்போது ஏங்கத் தொடங்கியது.

வெறுப்பும் கோபமுமாக அவள் இருந்தபோதே விலகியிருக்க முடியாமல் திணறிய அவன், இப்போது முத்துப் பற்கள் மின்னவிட அவள் பேசுகையில் வெகு சிரமத்துடனேயே தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது.

ஒருநாள் மாலையில் குழந்தையைத் தள்ளி வண்டியில் வைத்துத் தள்ளியபடியே தோட்டத்தில் உலவியபோது சக்தியிடம் மெல்லக் கேட்டான். "உனக்கு மனதில் ஒ... ஒன்றும் குறைவில்லையே சக்தி?" என்று.

"இல்லையோ ஏன்?" என்று ஆச்சரியத்துடன் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் சக்தி.

பதில் சொல்ல முடியாமல் அவள் திணறவும் ஏதோ புரிந்ததுபோல, "பழைய விஷயங்களை நான் நினைப்பதே இல்லை!" என்று இனிய குரலில் அவனுக்குச் சமாதானம் போலச் சொன்னாள்.

"பழைய விஷயங்கள் நானும் நினைப்பது இல்லை. ஆனால் என்னைப் போல உனக்கும் ஏக்கம் தோன்றவில்லையா?" என்று அவளிடம் எப்படிச் கேட்பது?

அதுவும் அவள் சாலோடு போராடியபோது அவ்வளவு சொல்லிவிட்டு எவ்வாறு கேட்பது?

சிறிதும் சாத்தியப்படாத விஷயம்!

சில தினங்கள் அடியோடு தூக்கம் இன்றித் தவித்து விட்டு, முன்னிரவில் வெகு தூரம் நடக்கத் தொடங்கினாள் சித்தார்த் தன்.

நடந்து நடந்து உடம்பு களைத்துப் போன பிறகுதான் பின் நிரவியும் அவளால் உறங்க முடிந்தது.

சக்தி இதிலெல்லாம் மனதை அலைபாயவிடவே இல்லை.

அவளைப் பொறுத்தவரையில், தனது பிழைக்கும் மேலாகச் சித்தார்த்தன் மிகுந்த வேதனைப்பட்டு விட்டான் என்ற ஒரு பரிதாபம் முன்பே இருந்தது.

பாப்பா பிறந்தபோது அவன் கொடுத்த உறுதிமொழியோடு அந்த விஷயமே முடிந்து விட்டாற்போலச் சலனமற்று இருந்தாள்.

ஆனால் சீதை அப்படி இருக்கவில்லை.

மருமகனிடம் பரிவும் அன்பும் கொண்டுவிட்ட மாயியார் அல்லவா!

மருமகனின் பார்வை மகளிடம் படிந்த விதம் புரிந்து போயிற்று.

இரண்டு நாட்கள் மருமகன் இரவில் நடப்பதைக் கவனித்து விட்டு மகளிடம் சாடினான்.

"உனக்குக் கொஞ்சமாவது அறிவு கிறிவு இருக்கிறதா?"

முதலில் திகைத்துப் போனாள் சக்தி. பிறகு, "என்னம்மா ரொம்பப் புதிதாக இப்படி ஒரு சந்தேகம்?" என்று கண் சிமிட்டினாள்.

"இதில் ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை!" என்று அணுத்துக் கொண்டாள் தாயார்.

"ஏம்மா?" என்றாள் சக்தி செல்லமாக.

"ஒருவர் தப்பிச்செய்து விட்டால் அடியோடு வெறுத்து விடக் கூடாது."

தாயின் குறிப்பைப் புரிந்து கொண்டு, "இப்போதெல்லாம் நான் வெறுப்பாக இருப்பது இல்லையே அம்மா!" என்றாள் சக்தி சமாதானமாக.

"பின்னே மாப்பிள்ளை இரவில் இரண்டு மணி நேரம் தனியாக நடப்பாளேன்?"

"என்னது?"

"தெரியாது?"

"தெரியாதே, அம்மா!"

"இதிலிருந்தே மாப்பிள்ளையைக் கவனிக்கிற லட்சணம் தெரிகிறதே!" என்றாள் சீதை ஏளனமாக.

லேசாக மூகம் களித்தபடி பேசாமல் இருந்தாள் மகள்.

அருகில் அமர்ந்து இதமாகப் பேசினாள் தாயார். "சக்தியம்மா! மாப்பிள்ளை பிசகு செய்தது மெய்தான். ரொம்பப் பெரிய பிசகுதான். ஆனால் அவரைப் போல ஒரு புருஷன் இந்தக் காலத்தில் எவளுக்குக் கிடைக்க மாட்டான். தெரிந்து கொள்!"

"அதெப்படியாம்?" என்றாள் சக்தி சிறு அலட்சியத்துடன்.

ஒரு பெருமூச்சுடன், "முன்பே உனக்குச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். உன் உடம்பு நன்றாகத் தேறட்டும் என்று இருந்தேன். எல்லாம் தானாகச் சரியாகி விட்டதோ என்று கூட நினைத்தேன். ஆனால்..."

"சக்தி! பாப்பா பிறந்தபோது நீ பிழைக்க மாட்டாய் என்றே டாக்டர்மமா சொல்லி விட்டார்கள். மாப்பிள்ளை என்ன செய்தார், தெரியுமா?" என்று தொடங்கினாள்.

"இதுவரை ஒரு குருவி காக்கை கூடச் சொல்லவில்லை!" என்று விளையாட்டாகக் கையை விரித்தாள் செல்ல மகள்.

"கொஞ்சம் சீரியாகக் கேள்," என்று அதட்டிவிட்டு, "முதலில் வீட்டுக்கு வந்து லக்ஷீலைக் கூப்பிட்டு உயில் எழுதினார்," என்றாள்.

பேசாமல் கண்களை விரித்துக் கேட்டாள் சக்தி.

"பாப்பா பேரில் சொத்தை எல்லாம் எழுதிவிட்டு பவர் எனக்கு என்றும் எழுதிவிட்டுத் தூக்க மாத்திரை பாட்டிலை எடுத்தபோது..."

"அம்மா!" என்றாள் சக்தி அதிர்ச்சியுற்று.

"ஆமாண்டி, ஆமாம். அப்போது நான் பார்த்து விட்டேன், என்னிடம் என்ன சொன்னார் தெரியுமா? அவள் என்னை மன்னிக்கவே இல்லையே. சாவிவேயே குறியாக இருந்து விட்

டானே!" என்று உடைந்து போனார். அவன் இருக்கும்வரை நானும் இருப்பேன் என்று சொல்லிவிட்டு நேராக மருத்துவ மனைக்கு வந்தார்.

"பின்னே பொய்யாடி சொல்வேன்?" என்று கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள் சீதை. "அந்த ஒரு மாதமும் உனக்குப் பதிலாக அவர்தானே யமனோடு போராடினார்."

"என்னைச் சாகவிட மாட்டேன் என்று என்னிடம் அவர் சொன்னபோது நான் வேறே நினைத்தேன்..." என்றாள் சக்தி யோசனையோடு.

"ஆமாமாம். உன் உடம்பு மேலே உள்ள ஆசையிலே அதை இழக்க அவருக்கு மனமில்லை என்று நினைத்திருப்பாய். ஏன், உன்னைவிட அழகு இந்த உலகத்திலேயே இல்லையாமா! இத் தனை செல்வம் இருந்தும் நினைத்ததை நடத்துகிற சக்தியிருந்தும் உன்னை இழந்தால் உலகத்தில் ஒன்றுமே இல்லை என்று நினைக்கிற அவருடைய உயர்வு இன்னமும் உனக்குத் தெரிய வில்லை!" என்று மகள் மீது குற்றம் சாட்டினாள் சீதை.

"என்னம்மா நீங்கள்? அவர் என்ன தப்பே செய்ய வில்லையா?" என்றாள் ரோஷத்துடன்.

"பழைய குருடி கதவைத் திறடியா! செய்தாாடி, தப்பு செய்தாாள். ஆனால் தப்பு என்று அவரே உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவில்லையா?"

"மனிதப் பிறவி எடுத்தால் மன்னிக்க, மறக்கத் தெரியணும் மகளே. பொன்டாட்டிக்காக எத்தனையோ பேர் ஏதேதோ செய்து கிரார்க்குதான். ஆனால் யாரும் தன் உயிரையே விட்டுவிட முன்வர மாட்டார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட புருஷன் கிடைத்திருக்கும்போது அந்த அருமை தெரிந்து நடந்து கொள்ள உனக்குத் தெரியவில்லையே அவருக்கு வேண்டியதைச் செய்யாமல்..."

"என்னம்மா ஒரேயடியாக விரட்டுகிறீர்கள்? நான் முன்னே போலவா இருக்கிறேன். வேளை தவறாமல் டிபன் காபி எல்லாம்..."

தாயின் சினம் தணிந்ததாகத் தெரியவில்லை. "பின்னே ஏன் அவர் ராத்திரியில் அலுத்துக் களைக்கிற வரைக்கும் நடக்கிறாராம்? பத்து பத்தரைக்குக் கிளம்பினார் என்றால், வந்து சேரக் குறைந்தது பன்னிரண்டு மணி ஆகிறது. காடோ மேடோ என்று அவர் அலைவதைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது. ஆமாம், நீதான் சொல்வேன். இருட்டிலே ஏதோ பூச்சி பொட்டு உன் கணவரைக் கடித்து வைத்தால் விடிகிற வரை பாருக்குத் தெரியப் போகிறது?"

"அம்மா!" என்று அதிர்ந்தாள் சக்தி. "அம்மா! இப்போது என்ன... என்ன செய்வது?" என்றாள் அச்சத்துடன்.

புன்னகை அரும்பியது சீதைக்கு. "பைத்தியம் போலப் பயப் படுகிறாயே. அவர் வீட்டில் இருந்தால் நீயும் கூடவே இரு. உலாவப் போனால் அப்போதும் நீ கூடவே போ. பிறகு அவர் ஏன் தனியாகப் போகப் போகிறார்?"

சக்திக்குப் புரிந்தது.

அன்றைய இரவில் உலாவச் செல்வதற்காகத் தன் அறையை விட்டு வெளியே வந்த சித்தார்த்தன் திகைத்தான்.

எதிரே சக்தி நின்றாள்.

"வாக்கிங் போகிறீர்களா?"

"ஆ... ஆமாம்."

"இந்த நேரத்திலா?"

"சக்தி..." என்று அழைத்தவன் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் பார்வையை வேறுபுறம் செலுத்தினான்.

"இந்த நேரத்தில் நீங்கள் தனியாக வெளியே சென்றால் அம்மாவுக்குப் பயமாக இருக்கிறதாம். அதனால்..."

"அதனால்?" என்றான் அவன் - பார்வையை மீண்டும் அவள் மீது நிறுத்தி.

சக்தியின் முகம் லேசாகச் சிவந்தது. தரையைப் பார்த்தபடி, "அதனால் நீங்கள் எங்கே போனாலும் என்னையும் கூடவே போகச் சொன்னார்கள்... அது... அது எங்கேயானாலும் சரிதான்!" என்று மெல்லிய குரலில் முடித்தாள்.

அவனது விழிகள் பளீச்சிட்டன. இயல்பாக எழுந்த கைகளை அழுந்த முடித் தொங்கவிட்டு, "எங்கேயானாலும் என்றால் என்ன அர்த்தம்" என்று வினவினான்.

அவள் திமிர்வே இல்லை. "நீங்கள் எங்கே அழைத்தாலும் என்று அர்த்தம்?" என்று முணுமுணுத்தாள்.

அவளிடம் மிக அருகில் நெருங்கி, "என் அறைக்குள் என்றாலுமா?" என்று கேட்டான் அவன்.

"அங்கேயும்தான்!" என்று கைகளால் முகத்தை முடிக்கக் கொண்டாள் சக்தி.

"என் சக்தி..." என்று அவசரமாக அவளை அணைத்தான் சித்தார்த்தன்.

காலையில் குளித்துவிட்டு வந்து சக்தி எட்டிப் பார்த்தபோது அவன் கட்டிலில்தான் கிடத்தான். ஆனால் விழித்திருந்தான்.

சக்தியைக் கண்டதும் முறுவலுடன் கைகளை விரித்துக் கண்ணால் அழைத்தான்.

சக்தி சட்டெனச் சிவந்தாள்.

"ஊகம்..." என்று ஓடியே போனாள்.

சற்றும் பொறுத்து, கீழே பாப்பாவைப் பார்த்தபடி சக்தி தாயிடம் பேசிக் கொண்டு இருக்கையில் சித்தார்த்தன் அங்கே வந்தான்.

"சக்தி! என் பரீட்சைல் பீரோவில் இருக்கிறது. எடுத்து வை. சாவி பீரோவிலேயே இருக்கிறது." என்று சொல்லிவிட்டுக் குழந்தைக்குச் சொடக்குப் போட்டு விளையாட்டுக் காட்டினான்.

சக்தி மேலே சென்று பார்த்தபோது, பெட்டி மேஜை மேலேயே இருந்தது.

போசனையோடு திரும்புகையில் பின்னிருந்து அவளை அணைத்தாள் அவள்.

அவள் முகத்தில் கேள்வியைக் காணவும், "ஓடினாயே! வர வழைத்தேன்." என்று அவள் கன்னத்தை வருடினாள்.

"ஆனால் பொய்..." என்று தொடங்கியபோதே புரிந்தது போல அவன் முகம் மலர்ந்தது.

"எனக்காகத்தான் இல்லையா?" என்று லேசாக எம்பி அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டான்.

அவனால் அவளை விட்டு விலக இயலவில்லை.

சில தினங்களில் வேலைகளை எல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு விட்டு மனைவியைக் காஷ்மீருக்கு அழைத்துச் சென்றான் சித்தார்த்தன்.

பிரயாணக் களப்பில் தொய்ந்தவனைச் சற்றுநேரம் உறங்கச் சொன்னான்.

ஒரு மணி நேரம் உறங்கவிட்டுப் பின் உணவுக்காக அவளை எழுப்பினான்.

அரைகுறையாக விழித்த சக்தி, கணவனது முகம் எதிரே குளிந்திருக்கக் காணவும் பழைய வஞ்சத்தில் சட்டென அச்சமுற்றுப் பார்த்தாள்.

அந்தப் பார்வையில் அவனுக்கு முகத்தில் அறைந்தாற் போல வேதனையாகி விட்டது.

சக்தி இன்னமும் அதை மறக்கவில்லை. அதுதானே பொருள்?

அவனோடு இணைந்து பேசுவதும் பழகுவதும் தாயின் வற்புறுத்துக்காகவோ கடமைக்காகவோதான்.

ஒதுங்கி நின்று அழைத்ததே எழுப்பி உணவருந்தச் சொல்லத்தான்.

தூக்கக் கலக்கத்தில் இருந்த சக்தி முதலில் இதைக் கவனிக்க வில்லை.

ஆனால் தொடர்ந்து, அவன் ஒற்றை வார்த்தைகளில் பதில்: நடுவதையும், கண்ணைப் பாராமல் பேசுவதையும் கண்டபோது ஆச்சரியமாகிப் போயிற்று அவளுக்கு.

"என்ன?" என வினவினான்.

"ஒன்றும் இல்லை." என்று தலையசைத்தாள்.

விழிகளை மலர்த்தி, ஒற்றை விரலை நீட்டி, "நிஜம்?" என்று மேலும் அவள் துருவியபோது பதில் கூறாமல் எழுந்து ஜன்னல் அருகே சென்று வெளியே பார்த்தாள் அவள்.

முதுகின் விரைப்பையும், கை முஷ்டிகளின் இறுக்கத்தையும் கூட சக்தி நகைத்தாள்.

எழுந்து அவளிடம் சென்று தோளில் எய்ந்து, "என் ராஜாவுக்கு என்ன கோபம்?" என்று கொஞ்சலாக விசாரித்தாள்.

அதற்கு மேல் தாங்க மாட்டாமல், திரும்பி அவளைப் பற்றி, "இன்னமும் நீ மறக்கவில்லையே. அதையே நினைக்கிறாயே!" என்றான் வேதனையோடு.

எதை என்ற கேளாமல், "நானா? எப்போது?" என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் சக்தி.

"இப்போது உன்னை எழுப்பியபோது கூட அச்சத்துடனேயே என்னைப் பார்த்தாய்!" என்றான் வேதனையோடு.

"ஏதாவது கனவு கண்டிருப்பேன்!" என்றாள் அவள் சர்வ சாதாரணமாக.

ஆனால் அவன் முகம் இன்னமும் தெனியாததைக் கண்டதும், "வாருங்கள், இங்கே வந்து உட்காருங்கள். இந்த விஷயத்தைக் கடைசித் தடவையாகப் பேசி முடித்து விடலாம்," என்று அவனை இழுத்துப் போய் ஒரு சோபானில் அமர்த்திவிட்டுத் தானும் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசத் தொடங்கினாள் சக்தி.

"பாருங்கள், ஒரு தப்புக் கணக்குப் போட்டு நீங்கள் ஒரு பிழை செய்தீர்கள். பெரிய தப்புத்தான். ஆனால் அதற்குத் தண்டனையாக எவ்வளவோ மன வேதனையும் பட்டு விட்டீர்கள். ஒரு தப்புக்குத் திரும்பத் திரும்பத் தண்டனை அனுபவிப்பார்களா? இனி அதை அடியோடு மறந்துவிட வேண்டும். தப்பித் தவறி நினைவு வந்தாலும் அதை அப்படியே ஒதுக்கித் தள்ளிவிட வேண்டும்," என்று எடுத்துரைத்தாள்.

"உன்னால் முடிகிறதா?" என்று அவள் கண்களையே பார்த்துக் கேட்டாள் சித்தார்த்தன்.

அவனை நேராகப் பார்த்து முறுவலித்தாள் சக்தி.

அந்த முறுவல் விரைவிலேயே அவன் முகத்திலும் எதிரொலிக்கலாயிற்று.